

CURIERUL ADVENTIST

FEBRUARIE 2023: BĂRFA + ÎNAPOI LA ALTAR +
MISIUNE NĒINTRERUPTĂ + VIZIUNE ÎN 360 DE GRADE +
BISERICA SF. PETRU + „ŢI MAI LIPSEŞTE UN LUCRU...” +
OMEGA (II) + CĂLĂTORIE BINECŪVĂNTATĂ ÎN 2023!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAŢII ŞI INSPIRAŢIE PENTRU AŞTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

ADRA ROMÂNIA – „DREPTATE. COMPASIUNE. DRAGOSTE”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul XCX, FEBRUARIE 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

BÂRFA

Se spune că, într-o zi, Aristotel ar fi fost întrebat: „Nu te deranjează faptul că oamenii spun despre tine tot felul de lucruri?” Filozoful a schițat un gest superficial, după care a zis: „Dacă nu sunt prezent, le dau voie să mă și bată!”

Unii oameni suportă cu ușurință când sunt bârfiți, în timp ce pe alții îi deranjează foarte mult. Nu vorbim cu plăcere despre bârfă, nici nu citim și nici nu studiem prea multe despre ea, despre originea sau dezvoltarea ei. Totuși trebuie să recunoaștem că de foarte puține ori reușim să ne înfrânăm plăcerea de a spune ceva rău despre cineva.

A bârfi înseamnă a dezvălui și a distorsiona în mod iresponsabil aspecte din viața personală a cuiva, a discuta despre el fără știrea lui și a-l pune într-o lumină negativă din punct de vedere social sau moral.

Bârfă nu are niciun respect față de persoana care face obiectul discuției, iar în cele mai multe situații, nici față de adevăr. Ea nenorocește oamenii fără să-i atingă, le poate zdrobi inimile și viețile, distruge relații și prietenii. De cele mai multe ori, bârfă izvorăște din răutate și, din păcate, se „perfectionează” odată cu vârsta.

Cu cât o bârfă este repetată mai mult, cu atât va fi crezută de mai mulți oameni. Din nefericire, bârfă este tot mai răspândită la toate nivelurile societății, iar în cele mai multe cazuri, victimele ei sunt neputincioase în fața tăvălugului de vorbe rele. Adesea, este imposibil să identifici originea și sursa ei. Din nefericire, de multe ori, cu cât încercăm să aflăm de unde a pornit totul, cu atât suntem mai departe de adevărata ei origine.

Bârfă a distrus prestigiul multor oameni. Chiar dacă până la urmă s-a demonstrat că totul a fost o minciună, prestigiul distrus n-a mai fost refăcut niciodată. Bârfă a dat jos guverne, a distrus căsnicii, biserici locale, comitete, a făcut praf cariere și a produs multe dureri sufletești și nopți nedormite.

Este posibil să pară că avem o abordare subiectivă, însă bârfă a ruinat mai mulți oameni, a distrus mai mult prestigiu, a distrămat mai multe prietenii, a dezbinat mai multe biserici locale decât orice alt păcat cunoscut. Ea trebuie tratată cu mult mai multă atenție, în ciuda faptului că nu este sancționată în *Manualul bisericii* cu un paragraf specific pentru disciplinare. În revista Academiei Britanice de Științe, specialiștii afirmă următoarele: „Bârfă are o putere foarte mare chiar dacă subiecții au acces și la informațiile originale, precum și la informațiile alterate de bârfă. Este evident faptul că bârfă are o putere de manipulare foarte mare.”

Binecuvântarea sau blestemul vorbirii

Suntem ființe unice, avem capacitatea de a vorbi, ceea ce este o abilitate specială cu care Dumnezeu i-a înzestrat doar pe oameni și pe îngeri. Comunicăm verbal cu cei din jurul nostru prin intermediul sunetelor, ne exprimăm personal față de alții, ceea ce garantează relevanța mesajului transmis. Armonia dintre suflet și vorbire este o responsabilitate, o provocare și o datorie. „Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:24). Vorbirea dezvăluie ce este în noi și cine ne modelează principiile de viață, iar aceasta poate fi o binecuvântare sau un blestem pentru cei de lângă noi. Cu vorbirea noastră putem câștiga sau pierde oamenii. „Vorbirea este un talant încredințat ce ar trebui folosit pentru ajutorarea, încurajarea și întărirea semenilor noștri.”¹ Cartea Proverbele ne învață că: „Moartea și viața sunt

CUPRINS

3 Editorial

Lorand Balla
Bârfă

6 Viața bisericii

Dwain Esmond
Înapoi la altar

16 ADRA

ADRA
Misiune neîntreruptă

19 Reflecții

Mugurel Asaftei
Viziune în 360 de grade

21 Istoria creștinismului

Dr. Benoni Corneliu Lupu
Biserica Sf Petru

24 Meditație

Stefan Radu
„Fți mai lipsește un lucru...”

26 Teologie

Florin Lăiu
Omega (II)

30 Pagina președintelui

Aurel Neațu
Călătoria binecuvântată în 2023!

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Ghici cine?

în puterea limbii; oricine o iubește îi va mânca roadele.”² Vorbirea este o forță. Fiecare cuvânt este caracterizat de conținutul, de motivațiile și intențiile cu care a fost rostit. Tocmai de aceea, la judecată vom da socoteală de fiecare cuvânt necinstit, nefolositor sau distorsionat pe care l-am rostit. „Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui. Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.”³ Prin capacitatea de a vorbi, Dumnezeu a dat oamenilor un dar deosebit. El așază în gura copiilor Săi cuvinte care să ajute la încurajarea și întărirea semenilor lor. Satana știe acest lucru și caută să-l zădărnicească. El depune eforturi să otrăvească vorbirea noastră cu cuvinte frivole, cu jigniri, minciuni, negativism, cu tot felul de nemulțumiri, cu critică distrugătoare și bârfe. Bârfa este una dintre cele mai devastatoare arme ale Satanei „deoarece se implică în toate situațiile în sfera personală a oamenilor, unde transmite judecăți și conținut negativ.”⁴

Atracția bârfei

Specialiștii în comunicare afirmă că 66% din comunicarea noastră este bârfă, chiar dacă nu suntem conștienți de aceasta.⁵ Acest tip de convorbiri începe de obicei în felul următor: „Nu-ți va veni să crezi”, „vei fi cu totul surprins”, „să nu mai spui la nimeni”, „îți spun doar ție” etc. „Cel care aude aceste cuvinte probabil că le crede, face ochii mari, își ridică sprâncenele, se simte onorat pentru informația primită, după care cu siguranță o va transmite mai departe.”⁶ Societatea se schimbă cu viteză, însă bârfa se adaptează și se acomodează sistemului și obiceiurilor omului postmodern. Bârfa a supraviețuit tuturor războaielor, catastrofelor, descoperirilor și epidemiilor din istoria umană. În viața oamenilor, bârfa este asociată de cele mai multe ori cu dorința de putere, de bani și cu sexualitatea.⁷ Cele trei domenii amintite sunt atractive pentru bârfitori și pentru cei care ascultă bârfele, pentru cei care le transmit altora și pentru cei ce le apreciază. Bârfa este o practică ce se regăsește în viața prietenilor și a cunoștințelor, a oamenilor cu calități de lideri, a politicienilor, a liderilor bisericilor. Cel mai rău lucru este faptul că bârfele sunt crezute cu ușurință. Sunt multe păcate pe care le recunoaștem cu ușurință, însă recunoaștem foarte greu păcatul bârfei. De cele mai multe ori îl acoperim, îl negăm sau îl scuzăm, „ștergem urmele”.

Cartea Proverbele ne avertizează cu privire la atracția mortală a bârfei și la efectele ei distrugătoare. „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile: alunecă până în fundul măruntaielor.”⁸ Bârfa este atractivă precum o gustare delicioasă pe care o servim cu plăcere. Pentru unele persoa-

ne, bârfa este precum nectarul de caise cu frișcă, sau ca o băutură răcoritoare servită într-un deșert. Oamenii nu se satură de ea. Comentariile bârfitoare din media online și din presa de scandal sunt foarte apreciate, deoarece sunt măgulitoare și aduc un simțământ de confort în inima neconvertită. Cartea Proverbele ne atenționează cu privire la efectele distrugătoare ale bârfei. Când ascultăm bârfe, acestea pătrund până în „fundul măruntaielor”. Bârfa pătrunde până în adâncul inimii, al minții și al sufletului, unde se răspândește cu repeziciune precum cancerul, distrugându-ne.

Semnificația și originea biblică a bârfei

Cuvântul grec *psithuristes*, din Romani 1:29, înseamnă „a șușoti, a bârfi”. Acest cuvânt face referire la o persoană care te vorbește pe la spate cu intenția să-ți facă rău, să te rănească. Pe scurt, bârfa este despre persoane care nu sunt de față. Cei care procedează în acest fel n-au învățat lecția dată de Domnul Isus: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.”⁹ Ei ignoră cu bună știință cuvintele Mântuitorului.

Bârfa este una dintre armele lui Satana. În spatele fiecărei bârfe se află Satana, fie direct, fie indirect. Când ascultăm sau răspândim bârfe, îi îngăduim Diavolului să se folosească de noi. Conform unui proverb vechi, „bârfa este poștașul Diavolului”. „Spiritul de bârfă și flecăreală reprezintă unul dintre mijloacele speciale ale lui Satana de a semăna discordia și cearta, de a despărți prieteni și de a submina credința multora dintre noi.”¹⁰

Nu trebuie să-i atribuim Diavolului fiecare bârfă. Există bârfe care izvorăsc din răutatea inimii noastre. În Luca 6:45, Isus ne spune: „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.” În multe situații, bârfa izvorăște dintr-o inimă plină de răutate. Dacă permitem ca natura noastră păcătoasă să ne conducă viața, răul ne va lua viața în stăpânire și va fi exprimat prin cuvinte. „Foarte apropiată de bârfă este insinuarea mascată, aluzia vicleană prin care cei necurați la inimă caută să strecoare răul pe care nu îndrăznesc să-l exprime cu glas tare. Tinerii ar trebui să fie învățați să se ferească de orice apropiere de aceasta, așa cum se feresc de lepră.”¹¹ Bârfitorii pot fi motivați de invidie, gelozie sau mândrie. O altă motivație a celor ce bârfesc poate fi o nemulțumire generală față de sine, suferința din cauza eșecului personal sau o amenințare simțită din cauza unei pierderi.

Rădăcina bârfei este Satana, dar omul are și el contribuția sa. În 1 Timotei 5:13, apostolul Pavel prezintă lipsa de activitate ca fiind un al treilea motiv al bârfei. „Totodată, se deprind să umble fără nicio treabă din casă în casă și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare și vorbesc ce nu trebuie vorbit.” Cei care au prea mult timp liber îl vor folosi adesea pentru a bârfi.

Brațele leneșe sunt atelierul Diavolului. „Mi-a fost arătat că multe păcate sunt urmarea leneviei. Măinile și mințile active, harnice, nu au timp să dea atenție ispitelor sugerate de vrăjmaș; însă mâinile și mințile leneșe sunt cu totul gata pentru stăpânirea lor de către Satana. Mintea, când nu este ocupată cu lucruri potrivite, zăbovește asupra unor lucruri necorespunzătoare. Părinții trebuie să-și învețe copiii că lenevia este păcat.”¹²

Remedii pentru bârfă

Mai întâi de toate, trebuie să veghem asupra limbii noastre, căci „cine își păzește gura și limba își scutește sufletul de multe necazuri” (Proverbele 21:23). Trebuie să evităm păcatul bârfei, deoarece, conform apostolului Iacov, vorbirea are o putere mare. „Iată, și corăbiile, cât de mari sunt și, măcar că sunt mânate de vânturi iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot așa și limba este un mic mădular și se fălește cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este acela dintre mădularele noastre care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei.”¹³

Dar autocontrolul nu este suficient pentru a ține în frâu limba. Ce avem de făcut atunci? Trebuie să-L căutăm zilnic pe Dumnezeu în rugăciune spunându-I: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule...”¹⁴ „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele!”¹⁵

În al doilea rând, nu trebuie să plecăm urechea la bârfe și să evităm să ne asociem cu bârfitorii. În Proverbele 20:19, citim: „Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucrurile ascunse; și cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci.” Nu asculta bârfele și nu te împrieteni cu bârfitorii! Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să evităm bârfitorii. Când cineva începe să bârfească pe altcineva, spune-i în mod deschis: „Nu vreau să ascult bârfe.” Trebuie să avem curajul să spunem „nu”. Oamenilor trebuie să li se spună adevărul cu un spirit corespunzător. Efeseni 4:15 ne sfătuiește să fim „credincioși adevărului, în dragoste...”

În al treilea rând, să ne iubim prietenii mai mult decât bârfa. „Omul neastâmpărat stârnește certuri, și pârâtorul dezbină pe cei mai buni prieteni” (Proverbele 16:28). Bârfă poate distruge în câteva momente o prietenie de mai mulți ani. Adesea, cei care răspândesc bârfele produc necazuri. Aluziile și remarcile rostite în șoaptă otrăvesc gândirea celor neatenți și despart chiar și cele mai strânse prietenii. Mulți îl susțin pe bârfitor când își deschid inima și urechea să asculte veștile negative: „Spune-ne și nouă, iar noi vom spune mai departe.” Acest păcat nu trebuie tolerat între urmașii lui Hristos. „Niciun părinte creștin nu trebuie să tolereze în familie transmiterea bârfelor sau ponegrirea vreunui membru din biserică” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 241). Un pastor cunoscut avea următorul obicei: când cineva venea la el să-i împărtășească vești proaspete despre altcineva, scotea un carnețel negru și-i spunea următoarele interlocutorului

său, care abia aștepta să-i livreze câteva bârfe: „Voi nota tot ce-mi spui, vei semna pentru ceea ce mi-ai spus, apoi voi arăta totul celui despre care ai vorbit!” Se spune că, deși pastorul a scos carnețelul de sute de ori, niciodată n-a trebuit să scrie ceva în el.

În al patrulea rând, „vorbirea dreaptă este cea mai scurtă cale între două persoane”¹⁶. Când comunicăm deschis, drept și curat, când folosim expresii pline de dragoste fără să șușotim încețoșat pe la spatele oamenilor, avem șanse maxime să întreținem relații sănătoase. Uneori trebuie să vorbim și despre lucruri sensibile și neplăcute, însă întotdeauna să o facem cu sinceritate cu cel în cauză, în mod deschis, fără ocolișuri, fără intermediari. În acest fel, lucrurile pot fi îndreptate. În timp ce bârfa reprezintă o informație despre cineva care nu este prezent, vorbirea corectă are loc între persoanele de față care se respectă reciproc. Michelle Icard spune următoarele: „Fiecare întâmplare are trei versiuni: a ta, a mea și cea adevărată.” Acesta este motivul pentru care apare bârfa și se răspândește așa de repede. Bârfă face rău tuturor celor trei persoane: celui care o răspândește, celui care o ascultă și celui despre care este vorba. Adevărul și vorbirea fără ocolișuri este respectuoasă, plină de dragoste, motiv pentru care poate salva suflete.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”¹⁷ ■

Balla Lorand, director departamente Publicații și Grupuri Etnice,
Uniunea de Conferințe

¹ Ellen G. White, *Căminul adventist*, 434.1.

² Prov. 18:21.

³ Matei 12:33-37.

⁴ https://www.hazipatika.com/psziche/harmoniaban/cikkek/a_pletyka_hatalmas_ereje.

⁵ <https://365letszikra.hu/pletyka-artalmas-uzlet/>.

⁶ https://www.hazipatika.com/psziche/harmoniaban/cikkek/a_pletyka_hatalmas_ereje.

⁷ <https://kepmas.hu/hu/pletyka-epit-vagy-rombol-de-elni-nelkule-nem-tudunk>.

⁸ Proverbe 18:8.

⁹ Matei 18:15.

¹⁰ Ellen G. White, *Căminul adventist*, 441.1.

¹¹ Ellen G. White, *Educație*, 236.3.

¹² Ellen G. White, *Testimonies*, vol. 1/395.

¹³ Iacov 3:4-6.

¹⁴ Psalmii 51:12.

¹⁵ Psalmii 141:3.

¹⁶ Szilágyi Domokos.

¹⁷ Filipeni 4:8.

10 ZILE DE RUGĂCIUNE

ÎNAPOI LA ALTAR — RUGĂCIUNE PENTRU O INIMĂ RECONNECTATĂ

ZIUA 1 — UNDE EȘTI?

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?»» (Geneza 3:9)

Cea mai importantă întrebare

Există oare o întrebare mai cercetătoare decât cea pe care Dumnezeu i-a adresat-o lui Adam, proaspăt căzut în păcat? Dumnezeu, desigur, știa exact unde se aflau Adam și Eva. El este omniscient — atotștiutor — la urma urmei, așa că Dumnezeu întreba de fapt: Adam, tu știi unde ești? Adam și Eva nu Îl ascultaseră pe Dumnezeu (Geneza cap. 3–4), iar neascultarea lor a creat o breșă, o ruptură în ceea ce fusese până atunci o relație perfectă între Dumnezeu și coroana creațiunii Sale. Locul în care Dumnezeu îi întâlnește în fiecare zi până atunci era gol în această zi. Primele chipuri create vreodată nu au afișat niciun zâmbet pentru Creatorul lor în acea zi. Brațele pe care El le modelase din lut nu L-au îmbrățișat în acea zi. Inimile ale căror băți se sincronizaseră adesea cu ale Lui erau ciudat de îndepărtate, aproape tăcute în acea zi.

Nu este suficient

Ellen White comentează: „Satana a spus sfintei perechi că va avea de câștigat prin călcarea Legii lui Dumnezeu. Nu vedem noi și astăzi asemenea raționamente?” (*Patriarhi și profeți*, p. 54). Adam și Eva au făcut greșea de a-l asculta pe Diavol, iar acesta i-a convins că ceea ce le oferea Dumnezeu nu era de ajuns, că nu era suficientă comuniunea cu Dumnezeu într-o relație strânsă, de încredere. Într-o clipă, climatul blând și liniștit al Edenului acum „părea că îngheață perechea vinovată. Iubirea și pacea care fuseseră partea lor s-au dus, iar în locul lor ei aveau simțământul păcatului, o teamă pentru viitor, o goliciune a sufletului. Veșmântul de lumină care-i acoperea a dispărut acum și, pentru a-l înlocui, ei au încercat să dea formă unui acoperământ pentru ei; căci goi nu puteau să dea ochii cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri” (p. 57). Păcatul schimbă starea spirituală a singurelor creaturi din Eden cu care Dumnezeu Își împărțise chiar chipul Său. Într-adevăr, păcatul spulberase chipul lui Dumnezeu din ele.

Un timp de rugăciune

De la relația ruptă a lui Adam și a Evei cu Dumnezeu până la potopul actual de legături rupte pe care le vedem gravate pe fețele din întreaga lume, poate că nu există nimic mai important pentru care să ne rugăm decât pentru o întoarcere la locul unde Dumnezeu ne așteaptă. Poate că au trecut milenii, dar minciunile care i-au doborât pe Adam și pe Eva nu s-au schimbat. Satana pretinde în

Ca parte a inițiativei de redeșteptare și reformă a Conferinței Generale, Comitetul Executiv al bisericii mondiale, în cadrul Consiliului Anual din 2010, a votat pentru a face cele „10 zile de Rugăciune” un eveniment anual la nivel mondial în fiecare ianuarie.

Pentru a continua de-a lungul întregului an efectul benefic al acestui moment de consacrare, am inclus în acest număr al *Curierului Adventist* textul celor 10 teme pregătite pentru anul 2023.

continuare că Dumnezeu ne ascunde ceva, că nu putem avea încredere în El, că nu este suficient. Acest mesaj este deosebit de atrăgător într-o epocă digitală obsedată de tehnologie, în care mai multe gadgeturi și conectivitate promit un tip de nirvana spirituală, o stare superioară în care să ne controlăm soarta, în loc să ne plecăm în fața Dumnezeului care ne-a creat. Acum este momentul să respingem minciunile Satanei și să ne întoarcem la Cel care ne-a iubit cu o dragoste veșnică, la Cel care ne atrage cu bunătate alături de El (Ieremia 31:3)!

O promisiune puternică

„Este minunat că ne putem ruga eficient, că ființele muritoare, nevrednice, au puterea de a-și înălța cererile spre Dumnezeu. Ce putere mai înaltă ca aceasta își poate dori omul — să intre în legătură cu Dumnezeul cel infinit? Omul slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul lui. Putem rosti cuvinte care să ajungă până la tronul Monarhului universului. Noi putem vorbi cu Isus în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: «Eu sunt la dreapta ta»” (Ellen G. White, *Rugăciunea*, p. 7).

Să ne rugăm folosind Cuvântul lui Dumnezeu

„Le voi da o inimă ca să înțeleagă faptul că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, dacă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor” (Ieremia 24:7).

„Eu voi fi Dumnezeul lor”

Doamne, Îți mulțumim că vii să ne cauți atunci când facem lucruri care rup relația noastră cu Tine. Îți mulțumim pentru că ne iubești cu o dragoste care durează pentru totdeauna și pentru că ne atragi în mod constant, consecvent și vizibil alături de Tine în fiecare moment al fiecărei zile. Îți mulțumim, Doamne, pentru o iubire care încă îi caută pe păcătoși! Amin.

„Cu toată inima lor”

Preasfinte Isuse, îți mulțumim pentru promisiunea unei inimi reaprinse, o inimă care Îl caută pe Dumnezeu și Îl așteaptă în vremuri de lipsă și în vremuri de belșug. Îți cerem să-Ți împlinești promisiunea de a ne dărui o inimă nouă, cu o nouă afecțiune pentru Tine. Amin!

„Ei vor fi poporul Meu”

Doamne, ne uimește faptul că ne-ai revendicat ca fiind ai Tăi după ce noi Te-am părăsit. Îți mulțumim că ne-ai acoperit cu viața perfectă a lui Isus Hristos și că ne-ai dat un nume nou (Apocalipsa 2:17). Amin!

ZIUA 2 — CONSACRARE ȘI COMEMORARE

„Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.” (Geneza 12:7)

Consacrare și comemorare

În Biblie, altarele reprezintă întotdeauna locuri de consacrare și comemorare. Ele sunt un simbol exterior al legăturii personale a cuiva cu Dumnezeu, al recunoașterii și închinării la Dumnezeu cel viu și adevărat. Altarele erau adesea construite pentru a comemora întâlniri cu Dumnezeu care au avut un impact profund asupra vieții cuiva. Atunci când Dumnezeu făcea ceva „ieșit din comun”, „supranatural” sau „super-special”, beneficiarii aceluia măreț al lui Dumnezeu adesea doreau să păstreze lucrul acela în amintire, de aceea construiau un altar — un loc de aducere aminte — în locul în care Îl văzuseră pe Dumnezeu lucrând.

Când Dumnezeu i-a spus lui Avraam, în Geneza 12:7, că le va da țara Canaan urmașilor săi, Avraam a construit un altar acolo pentru că întâlnirea sa cu Dumnezeu a fost „ieșită din comun”. În acel moment, Dumnezeu a promis că va întrece orice așteptări în viața lui Avraam și va face din sămânța lui un popor mare și puternic. Când Isaac rătăcea prin deșertul Gherar și se lupta cu localnicii pentru fântânile de apă, Dumnezeu i S-a arătat și i-a spus: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța” (Geneza 26:24). Isaac a comemorat această întâlnire divină construind un altar chiar în acel loc, deoarece întâlnirea sa cu Dumnezeu a fost „supranaturală”. Dumnezeu a străpuns ordinea naturală a vieții lui Isaac pentru a afirma că promisiunea pe care i-a făcut-o tatălui său era acum și promisiunea lui personală. Iacov, fiul lui Isaac, a călătorit până la un loc numit Betel (Geneza 35:3) și a construit un altar în cinstea lui Dumnezeu, care i Se arătase în timpul fugii lui Esau. Pentru că acea întâlnire cu Dumnezeu a fost „super-specială”, Iacov a construit un altar acolo. Un Ghedeon temător a fost plăcut surprins când Dumnezeu i S-a arătat în pace și l-a chemat să conducă națiunea spre victorie. Ghedeon a fost atât de mișcat, încât a construit un altar la fața locului și l-a numit „Iehova este pace” (Judecători 6:24), deoarece întâlnirea sa cu Dumnezeu a fost „super-pașnică”!

Nu uita niciodată

În timp ce mulți consideră că faptele mărețe ale lui Dumnezeu în viața lor sunt simple momente de coincidență sau întâmplare, alții recunosc intervenția lui Dumnezeu și fac tot ce le stă în putință pentru a nu uita

niciodată ce a făcut El. Și există un beneficiu suplimentar al eforturilor lor: viitorii călători pe drumul vieții sunt binecuvântați de altarele ridicate de credincioși. Ellen White notează: „Avraam ne dă un valoros exemplu. Viața lui a fost o viață de rugăciune. Oriunde își ridica el cortul, ridica alături și un altar, strângându-i pe toți cei din tabăra sa la jertfele de dimineață și de seară. Când își muta cortul, altarul rămânea acolo. Canaanii nomazi au primit învățături de la Avraam; și ori de câte ori unul dintre aceștia ajungea la altarul acela, se închina acolo viului Dumnezeu” (*From Eternity Past*, p. 76).

Ce binecuvântări cerești vrei să-ți amintești în viitor? Și ce altar pentru Dumnezeu vei construi astăzi?

Să vorbim cu Dumnezeul nostru!

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu — Geneza 12:7: „Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase.”

„El a construit un altar”

Doamne, în această zi vreau să-mi amintesc ce ai făcut Tu în viața mea, cum ai intervenit când eram pe o cale greșită, cum m-ai salvat. Vreau să-mi amintesc și să Te laud pentru harul Tău iubitor față de mine. Îmi amintesc de bunătatea Ta și, ca răspuns, îmi voi (re)consacra Ție viața mea. Amin!

„Domnului”

Doamne Dumnezeule, Tu și numai Tu meriți lauda, închinarea și consacrarea noastră. Nu există un alt Dumnezeu ca Tine: atât de iubitor, atât de bun, atât de răbdător, atât de milostiv, atât de puternic și atât de dispus să salveze și să ajute. Ochii noștri sunt ațintiți asupra Ta, Doamne. Inimile noastre sunt ale Tale. Adorația și lauda noastră sunt doar pentru Tine, căci Tu ești vrednic! Amin.

„...care i S-a arătat”

Tată, prezența Ta ne înconjoară mereu — da, mai aproape decât ne dăm seama. Te-ai făcut cunoscut fie prin intermediul Bibliei, al Duhului Profeției, al unei predici, al unei rugăciuni sau al unei alte persoane și Ți mulțumim că ni Te-ai descoperit. Ne bucurăm de realitatea prezenței Tale atotpătrunzătoare prin Duhul Tău cel Sfânt și Te invităm să locuiești în trupurile noastre ca vase vii. Slăvește-Te prin noi. Arată-ne cum să-i iubim pe oamenii din jurul nostru și cum să-i conducem spre adevărul Tău. Amin!

10 ZILE DE RUGĂCIUNE

ZIUA 3 – DIMINEAȚA ȘI SEARA

„Ei aveau să stea în fiecare dimineață și în fiecare seară ca să laude și să mărească pe Domnul.” (1 Cronici 23:30)

Viața cu Dumnezeu

O lectură a cărții 1 Cronici, capitolul 23, ne arată că Dumnezeu le-a poruncit leviților — cei care se ocupau de templul evreiesc antic și de serviciile sale — să stea în prezența Sa, ridicându-și vocile în semn de mulțumire și laudă în fiecare dimineață și în fiecare seară. Acest exercițiu de devoțiune își are originea într-un alt imperativ pe care Dumnezeu i l-a dat lui Moise atunci când le-a cerut israeliților: „Să-mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8). Dumnezeu a mai poruncit: „Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel, seara” (Exodul 29:39).

Viața între jertfe

Viața israeliților era menită să fie trăită între două experiențe spirituale zilnice, fundamentale. Poporul lui Dumnezeu trebuia să înceapă și să încheie fiecare zi cu El. Ei nu trebuiau să ia niciodată harul Său salvator ca fiind de la sine înțeles. Aveau nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a-i proteja de amenințările exterioare în timp ce traversau un pustiu ostil în drumul spre țara promisă. Aveau nevoie să fie apărați împotriva ispitelor lăuntrice — dorința de a practica valorile egiptene, spiritualitatea egipteană și atitudinile egiptene învățate în captivitate. Jertfele de dimineață și de seară erau modul în care Dumnezeu stabilea un model devoțional pe care indivizii și familiile israelite trebuiau să îl urmeze, un mod de a-i menține într-o relație corectă cu El. Iată cum descrie Ellen White această experiență zilnică sacră și solemnă:

„Când preoții intrau în Locul Sfânt dimineața și seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacul. Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuiau să-și ia timp să-și cerceteze în mod stăruitor inima și să-și mărturisească păcatele.

Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu fețele îndreptate spre sfântul locaș. În felul acesta, cererile lor se înălțau odată cu norul de tămâie, în timp ce credința se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, prefigurat prin jertfa de ispășire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineață și de seară erau socotite ca sfinte și au ajuns să fie privite de toată națiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Iar când, mai târziu, iudeii au

ÎNAPOI LA ALTAR — CADENȚA VIETII

fost împrăștiati ca niște captivi în țări îndepărtate, la orele rânduite, ei încă își întorceau fețele spre Ierusalim și își înălțau rugăciunile spre Dumnezeul lui Israel. În practica aceasta, creștinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineață și de seară. În timp ce condamnă un simplu șir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu privește cu multă plăcere asupra acelor care-L iubesc și care se pleacă dimineața și seara în rugăciune pentru a căuta iertare pentru păcatele făptuite și a-I prezenta cere-rile lor pentru binecuvântările trebuincioase” (*Patriarhi și profeți*, pp. 353, 354).

Dacă viața ta devoțională și-a pierdut cadența, roagă-L pe Dumnezeu să-ți reînnoiască astăzi angajamentul de a te închina dimineața și seara.

Să vorbim cu Dumnezeul nostru!

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu — 1 Cronici 23:30: „Ei aveau să stea în fiecare dimineață și în fiecare seară ca să laude și să mărească pe Domnul.”

„În fiecare dimineață”

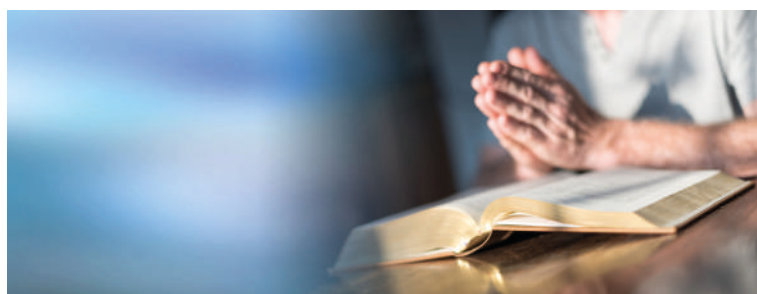
Isuse, vrem să ne începem zilele cu Tine. Te rugăm să ne trezești ca să ne bucurăm de comuniune în prezența Ta. Ajută-ne să facem din acest lucru un obicei zilnic și să nu ne grăbim sau să amânăm acest lucru. Ajută-ne să Te punem cu adevărat pe primul loc în gândurile noastre în fiecare zi. Amin!

„Să laude și să mărească pe Domnul”

Tată, ne grăbim să-Ți aducem în față diversele noastre cereri, plângeri și dorințe, uitând uneori că Tu ești o Persoană, nu un automat. Adu-ne aminte de toate aspectele caracterului Tău, de toate lucrurile mici și mari pe care le-ai făcut și le faci pentru noi, astfel încât să-Ți putem mulțumi și să Te putem lăuda pentru ele. Chiar acum, adu-ne în minte motive pentru a Te lăuda. Amin!

„În fiecare seară”

Doamne, nu dorim doar să ne începem ziua cu Tine, ci și să o încheiem cu Tine. În timp ce reflectăm la orele pe care ni le-ai dat, să ne aduci în minte multele momente în care am văzut credințioșia Ta pe parcursul zilei. Să adormim cu lauda pe buze, căci Tu ești Mântuitorul nostru veșnic. Amin!

ZIUA 4 — CĂ ÎL ADUCE PE DUMNEZEU ÎNAPOI

„Tot poporul s-a apropiat de el. Și Ilie a dres altarul Domnului, care fusese sfărâmat.” (1 Împărați 18:30)

Când ploile s-au oprit

„Atmosfera din acea zi fatidică era încărcată, deși o liniște stranie cuprinsese muntele Carmel. Înainte, acest munte împădurit era luxuriant, verde și frumos. Primea precipitații abundente și era considerat un loc sfânt, un loc de binecuvântare și fertilitate” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 144). Dar toate acestea se schimbaseră. Ceea ce fusese verde era acum ars și gol, rezultatul unei secete dureroase de trei ani și jumătate (1 Împărați 17:1; 18:1; Iacov 5:17). Iată cum descrie Ellen White Israelul în această perioadă:

„Pământul era pârjolit ca de foc. Căldura arzătoare a soarelui distrusese și puțina vegetație care supraviețuise.

Râurile secaseră, iar puțunii cai și turmele istovite rățăceau încoace și încolo în disperare. Câmpiile odinioară înfloritoare ajunseseră ca o pustie de nisip arzător — o pustie nemărginită. ... Orașe și sate, atât de prospere odinioară, deveniseră locuri de jale. Foamea și setea aduseseră printre oameni și animale o mortalitate îngrozitoare. Foametea, cu toate ororile ei, îi cuprinsese din ce în ce mai mult” (*Profeți și regi*, pp. 124, 125).

Seceta interioară

Poate că mai mare decât seceta fizică ce a cuprins națiunea era seceta spirituală, care a lăsat poporul lui Dumnezeu însetat sufletește și lipsit de credință. Israelul era condus de regele rău Ahab și de soția sa, Izabela. Mireasa sidoniană a lui Ahab a contribuit la slăbirea loialității sale față de Dumnezeu. În această catastrofală apostazie spirituală, Dumnezeu l-a chemat pe profetul Ilie. Despre Ilie, Ellen White scrie: „În zilele lui Ahab trăia un om al credinței și al rugăciunii, a cărui lucrare neînfricată era destinată să oprească răspândirea rapidă a apostaziei în Israel” (*Profeți și regi*, p. 119).

Ilie reclădește altarul

După ce profeții lui Baal și ai Astarteei nu au reușit să-i facă pe zeii lor să trimită focul, „în timpul aducerii jertfei de seară” (1 Împărați 18:36), Ilie a chemat poporul și a reclădit altarul sfărâmat al adevăratului Dumnezeu. Într-un sens foarte real, Ilie nu doar chema națiunea înapoi la altarul adevăratei închinări; mai degrabă, el chema națiunea înapoi la altarul închinării regulate și sistematice la adevăratul Dumnezeu! Altarul închinării colective a lui Israel era dărâmat, dar altarele personale și familiale ale

lui Israel fuseseră dărâmate cu mult timp înainte.

Că Îl aduce pe Dumnezeu înapoi

Restaurarea unei închinări adevărate și sincere a fost cea care l-a determinat pe Dumnezeu să răspundă la Carmel. Primul act de redeşeptare spirituală națională al lui Ilie a fost să reconstruiască altarul dărâmat. Dacă altarul de închinare personal sau al familiei tale este dărâmat, reconstruiește-l și lasă focul prezenței lui Dumnezeu să-i mistuie pe toți cei care se adună pentru a I se închina!

Să vorbim cu Dumnezeul nostru!

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu — 1 Împărați 18:30: „Tot poporul s-a apropiat de el. Și Ilie a dres altarul Domnului, care fusese sfărâmat.”

„Poporul s-a apropiat de El”

Isuse, Duhul Tău cel Sfânt a fost cel care a convins inimile israeliților de pe muntele Carmel, în timp ce Ilie reconstruia altarul. În același mod, Îți cerem să convingi inimile noastre astăzi. Arată-ne păcatele noastre, ca să găsim iertarea și harul de a învinge în Isus. Apropie-ne de Tine, descoperă frumusețea sfințeniei Tale în inimile noastre și dă-ne o dorință de Tine cum nu am mai avut până acum. Amin!

„El a dres altarul Domnului”

Tatăl nostru, suntem vinovați de faptul că neglijăm timpul regulat cu Tine — închinarea regulată — fie individual, fie ca familie. Dă-ne o inimă nouă, o nouă mentalitate și condu-ne să restabilim momentele regulate de închinare și devoțiune cu Tine. Ajută-ne să dorim din suflet acest lucru și să fim consecvenți. Revigorează-ne credința, astfel încât să putem trăi adevărata religie prin prezența Ta în noi. Amin!

10 ZILE DE RUGĂCIUNE

ZIUA 5 – ISUS, CEL CARE SE TREZEȘTE DEVREME

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:23)

Adevărul altarului

Există un „adevăr al altarului” în viața lui Isus, pe care niciun creștin nu ar trebui să-l rateze. În ultimele zile am reflectat mult asupra altarelor din Scriptură și asupra vieții celor care le-au construit. Altarul este o metaforă pentru un loc și un timp de închinare înaintea Dumnezeu viu și adevărat. Nu este nevoie să posedăm un altar fizic pentru a ne închina lui Dumnezeu. De fapt, dacă un urmaș al lui Isus trăiește într-o comuniune cu Dumnezeu consecventă, serioasă și cufundată în Biblie, el sau ea a ridicat deja un altar la fel de real ca cel pe care Ilie l-a reconstruit pe muntele Carmel (1 Împărați 18).

Vedem un astfel de „altar” în viața lui Isus. În mijlocul unei vieți aglomerate de slujire zilnică, de amenințări constante și atacuri usturătoare din partea Diavolului, Isus și-a făcut timp pentru perioade lungi de rugăciune și închinare. El, care era egal cu Tatăl (Filipeni 2:6), a considerat totuși că este important să „Se oprească și să știe” că Dumnezeu este Dumnezeu (Psalmii 46:10). Isus a înțeles de la o vârstă fragedă că pentru chemarea Sa era nevoie de o legătură constantă cu Tatăl Său. Aceasta era singura cale de a duce păcatele lumii pe cruce.

Se caută cercetători matinali

În Marcu 1:35, Isus S-a sculat „pe când era încă întineric de tot” și a găsit un loc liniștit și solitar pentru a vorbi — și a asculta — cu Tatăl Său. Ziua precedentă fusese petrecută toată în slujire — vindecând bolnavi, scoțând demoni și răscumpărând pe cei pierduți. Când s-au trezit, ucenicii au observat că Isus dispăruse și au plecat în căutarea Lui. „Și, când L-au găsit, I-au zis: «Toți Te cauți»” (Marcu 1:37). Răspunsul lui Isus este un memento puternic al binecuvântării care îi așteaptă pe toți cei care au grijă de altarul de dimineață și de seară. „«Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am ieșit», a spus Isus” (Marcu 1:38). Ați înțeles? Isus S-a confruntat cu o dilemă puternică. Să rămână în locul în care se afla — casa lui Petru — și să continue slujirea rodnică acolo sau să părăsească acel loc pentru noi teritorii de slujire, neexperimentate? Puțini creștini din ziua de azi ar renunța la un moment rodnic de slujire pentru unul necunoscut. Cu toate acestea, Isus a făcut exact acest lucru, fără ezitare. Cum a luat El decizia corectă? Dumnezeu Tatăl îi dezvăluise lui Isus planurile pentru

ÎNAPOI LA ALTAR — TE VOI CĂUTA DEVREME

acea zi în timpul momentelor Sale de devoțiune privată. Tatăl a afirmat scopul lui Isus în timp ce El Se ruga și aștepta în prezența Sa.

Prieteni, atunci când nu-L căutăm pe Dumnezeu devreme în închinare și rugăciune, pierdem planurile lui Dumnezeu pentru ziua noastră și afirmarea scopului nostru. Să ne rugăm astăzi pentru angajamentul de a ne trezi devreme și de a petrece timp cu Dumnezeu, pentru ca El să ne pregătească să împlinim scopul Său pentru ziua și viața noastră.

Să vorbim cu Dumnezeul nostru.

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu — Ioan 4:23: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.”

„Închinătorii adevărați”

Tată, învață-ne cum să ne închinăm Ție în activitățile noastre de zi cu zi, atât în aspectele importante, cât și în cele banale ale vieții noastre. Fie ca noi să nu ne mai compartimentăm credința, să nu ne mai gândim la închinare doar ca la un eveniment de Sabat, ci să o vedem cu adevărat ca pe cel mai fericit mod de viață. Fie ca noi să fim în permanență conectați la Tine și să trăim ca închinători adevărați ai singurului Dumnezeu adevărat. Amin!

„Închinați-vă Tatălui în Duh și adevăr”

Îți mulțumim, Doamne, că ne putem închina Ție de oriunde ne-am afla și oricând dorim. Tu ne auzi, fie că suntem acasă, la serviciu, la biserică sau în călătorie. Îți aducem laude pentru această disponibilitate 24/7 pentru copiii Tăi. Doamne, călăuzește-ne în tot adevărul prin Duhul Tău cel Sfânt, astfel încât închinarea noastră, viețile noastre, să fie în armonie cu tot adevărul. Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne conduci într-o experiență de închinare adevărată. Amin!

„Tată! Își dorește astfel de oameni”

Tată milostiv, dragostea Ta pentru noi este dincolo de orice înțelegere. Tu dorești ca noi să fim aproape de Tine. Tu ne cauți în mod activ și ești atât de dornic să devii totul pentru noi. Iartă-ne pentru că Te-am ignorat și nu am petrecut prea mult, sau deloc, timp zilnic cu Tine. Știm că Tu nu Te impui cu forța asupra noastră. Îți mulțumim pentru asigurarea că, dacă Te invităm să fii în strânsă legătură cu noi, Tu vei fi printre noi. Amin!

ZIUA 6 — LUPTĂTORUL CARE SE ROAGĂ TOATĂ NOAPTEA

„În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.” (Luca 6:12)

Un exemplu pentru noi

Se știe că Isus a petrecut nopți întregi în rugăciune, așa cum a făcut-o în noaptea dinaintea alegerii celor doisprezece ucenici care, într-o zi, urmau să ducă Evanghelia în lume (Luca 6:12,13). Poate că și tu ai fi înclinat să stai treaz toată noaptea dacă ai avea o lume de salvat cu ajutorul a doisprezece păcătoși necalificați. Responsabilitatea era atât de grea! Iată cum Îl descrie Ellen White pe Isus, Luptătorul care se roagă toată noaptea:

„Maiestatea cerului, în timp ce a fost angajat în lucrarea Sa pământescă, S-a rugat mult Tatălui Său. Adesea era plecat în rugăciune toată noaptea. Duhul Lui era adesea întristat când simțea puterile întunericului acestei lumi și, părăsind orașul aglomerat și mulțimea gălăgioasă, căuta un loc retras să-și facă rugăciunile. Muntele Măslinilor era locul favorit pentru rugăciunea Fiului lui Dumnezeu. Adesea, după ce mulțimea Îl părăsea pentru a se retrage peste noapte, El nu Se odihnea, deși era obosit de lucrările de peste zi... În timp ce orașul era cuprins de liniște, iar ucenicii s-au întors la casele lor pentru o reîmprospătare în somn, Isus nu dormea. Rugăciunile Lui sfinte se înălțau spre Tatăl Său, de pe Muntele Măslinilor, pentru ca ucenicii Lui să poată fi păziți de influențele rele pe care aveau să le întâmpine zilnic în lume și ca propriul Lui suflet să poată fi întărit și sprijinit pentru sarcinile și încercările zilei următoare. Toată noaptea, în timp ce urmașii Lui dormeau, divinul lor Învățător Se ruga. ... Exemplul Lui a fost lăsat pentru urmașii Lui” (Mărturii, vol. 2, p. 508).

Înțelegerea mizelor

În timp ce unii creștini își încep ziua cu Dumnezeu în parte din cauza fricii de ceea ce îi așteaptă odată ce părăsesc casa, mulți dintre ei o încheie rareori în prezența Lui. După ce au primit ceea ce aveau nevoie pentru a trece ziua, abia dacă se opresc să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru asigurarea celor necesare și pentru protecția Sa asupra vieții lor. Obosiți și istoviți, se așază în pat fără să se gândească prea mult să Îl caute pe El pentru puterea de a face față încercărilor de mâine. Rareori Îi mulțumesc.

Isus a înțeles realitatea spirituală cu miză mare care Îl întâmpina în fiecare zi. Avea o conștientizare acută a pericolului spiritual cu care se confruntau ucenicii Săi, chiar și atunci când ei nu aveau nici cea mai mică idee (Luca 22:32). Astăzi — și în fiecare zi — să nu ratăm oca-

zia de a ne încheia ziua înălțându-ne inimile către Dumnezeu în rugăciune și laudă. Să ne rugăm cu stăruință unii pentru alții, pentru ca Dumnezeu să ne păstreze credincioși pe măsură ce ne apropiem de revenirea Domnului Isus Hristos.

Să vorbim cu Dumnezeul nostru

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu:

„În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.” (Luca 6:12)

„S-a dus pe munte să se roage”

Isus, suntem atât de recunoscători pentru exemplul pe care ni l-ai lăsat. Viața Ta este modelul măreț pe care îl urmăm și ne rugăm ca Tu să-Ți trăiești viața în noi. Doamne, recunoaștem nevoia noastră de timp petrecut cu Tine. Ajută-ne astăzi să ne rezervăm momente speciale de liniște pentru rugăciune. Arată-ne „muntele” care ne este disponibil — un loc în care putem să petrecem timp cu Tine și să învățăm să-Ți auzim vocea mai clar. Amin!

„Și a continuat toată noaptea”

Doamne, cei mai mulți dintre noi nu ne-am rugat niciodată o noapte întreagă. Unii dintre noi se luptă să se roage mai mult de 30 de secunde. Și, deși durata rugăciunii nu determină dacă Tu ne auzi sau nu, ne dăm seama că mai mult timp cu Tine ar avea ca rezultat mult mai multe binecuvântări pentru noi. În comuniunea cu Tine suntem întăriți, ajutați, conduși, condamnați, îndrumați și binecuvântați. Doamne, Te rugăm să ne înveți să ne rugăm și să facem din acest timp sfânt cu Tine o prioritate, atât la nivel individual, cât și ca trup al bisericii. Fie ca noi să ajungem la punctul în care timpul petrecut în rugăciune să fie mai lung decât timpul pe care îl petrecem pe telefoane, în fața televizorului sau concentrați pe alte distracții. Fă-ne luptători ai rugăciunii! Amin.

„În rugăciune către Dumnezeu”

Dumnezeul nostru iubitor, cu rușine trebuie să recunoaștem că atunci când avem provocări nu apelăm mai întâi la Tine, ci la alte surse care nu vin de la Tine. De multe ori nici nu ne dăm seama că am transformat atâtea lucruri sau experiențe în idoli. Te rugăm să ne ierți. Ajută-ne să ne dăm seama dacă am căutat lucrurile din această lume în loc să Te căutăm pe Tine. Tu ești Dumnezeul atotputernic al universului. Vrem să Te căutăm doar pe Tine. Doar Ție ne rugăm. Amin!

10 ZILE DE RUGĂCIUNE

ÎNAPOI LA ALTAR — CEA MAI URGENTĂ NEVOIE A NOASTRĂ

ZIUA 7 — O BISERICĂ CE SE ÎNCHINĂ

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 95:6)

Închinarea (ne)regulată

Un sondaj la nivel mondial, realizat în 2018, în rândul adventiștilor de ziua a șaptea a constatat că doar 34% dintre familiile adventiste se implică în închinarea regulată de dimineață și de seară și doar 52% dintre membrii bisericii au timp de devoțiune personală. Poate o biserică cu un mesaj centrat pe închinare, un mesaj al timpului sfârșitului — întreita solie îngerească din Apocalipsa 14:6-12 — să transmită acest mesaj solemn dacă membrii săi nu sunt angajați cu credincioșie în închinarea personală și familială? Cu alte cuvinte, putem proclama eficient ceea ce mulți dintre noi nu facem zilnic?

Ellen White comentează: „Nu este nimic mai necesar în lucrare [lui Dumnezeu] ca rezultatele practice ale comuniunii cu Dumnezeu” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 47). În altă parte, ea scrie: „Ca și patriarhii din vechime, cei ce pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu ar trebui să ridice un altar Domnului oriunde își întind cortul... Tații și mamele trebuie să-și înalțe adesea inima către Dumnezeu cu umilință, în rugăciuni fierbinți pentru ei și pentru copiii lor. Tatăl, ca preot al familiei, să pună pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară, iar soția și copiii să se unească în rugăciune și laudă. Domnul Isus va dori să rămână într-o astfel de casă” (*Îndrumarea copilului*, pp. 518, 519).

Cea mai urgentă nevoie a noastră

Restaurarea închinării personale și familiale în rândul adventiștilor de ziua a șaptea este poate cea mai urgentă nevoie a timpului nostru. Dar nu va fi ușor. Astăzi ne confruntăm cu provocarea tehnologiei, care ne ocupă tot mai mult timpul și ne alterează mintea. Dependența noastră de mass-media, în special de social-media, ne-a făcut să fim anxioși, iritabili, singuri, stresați, deprimați, fără somn și nefericiți cu poziția noastră în viață.

În mod ironic, cultul personal și cel al familiei au un efect opus. Închinarea ne liniștește mintea, diminuează singurătatea, reduce stresul, mărește pacea, ne satisface nevoile emoționale și ne învață mulțumirea. Ar putea fi altarul antidotul pentru mințile noastre zdruncinate și pentru inimile noastre neliniștite?

Acum, mai mult ca oricând, Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la inima Sa, la momente consistente de împospătare în prezența Sa. Din acest motiv, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a lansat inițiativa „Înapoi la

altar”, un efort de referință pentru a reconstrui altarele personale și familiale distruse din biserica lui Dumnezeu. Până în 2027, sperăm să vedem cel puțin 70% dintre membrii adventiști implicați dimineața și seara în închinarea personală și familială. Veți auzi mai multe despre această inițiativă în zilele următoare, dar cu toții putem începe acum să ne închinăm lui Dumnezeu cu credincioșie și consecvență. Dacă ne întoarcem la altar cu Dumnezeu, vom fi transformați după chipul Său și vom fi împuterniciți să Îi terminăm lucrarea!

Astăzi să Îi cerem lui Dumnezeu o revărsare specială a Duhului Său Sfânt asupra experiențelor noastre de închinare cu El. Acum, mai mult ca oricând, avem nevoie de binecuvântarea prețioasă a comuniunii cu Dumnezeu.

Să vorbim cu Dumnezeul nostru.

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu:

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 95:6)

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim”

Doamne, cât de des nu am reușit să realizăm cât de mare și de minunat și dincolo de înțelegerea umană ești Tu! Vastitatea universului nu Te poate cuprinde, și totuși, de prea multe ori nu Te onorăm și nu ne închinăm cu profund respect. Dă-ne o întrezărire a slavei Tale și ajută-ne să realizăm că meriți toată onoarea, slava și adorația. Amintește-ne să ne apropiem de Tine cu reverență și respect, recunoscându-Te ca Dumnezeul nostru puternic. Amin!

„Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru”

Dumnezeule Creator, Tu ești cel mai mare Maestru Artist. Toate lucrurile pe care le-ai creat sunt frumoase și desăvârșite. Iubirea Ta este scrisă pe fiecare mugur care se deschide și pe fiecare frunză. Tu ești, de asemenea, adevăratul nostru Tată, Cel care ne-ai făcut, ne-ai dorit și ne-ai creat după chipul Tău. Cum putem realiza vreodată pe deplin onoarea pe care ne-ai acordat-o de a fi numiți copiii Tăi? Te laudăm și ne închinăm Ție, Creatorul nostru! Amin.

ZIUA 8 — ÎNCHINAREA ȘI MESAJELE CELOR TREI ÎNGERI

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7)

Mesajele primului și celui de-al doilea înger

În calitate de adventiști de ziua a șaptea, suntem chemați să proclamăm un mesaj al timpului sfârșitului atât de important, încât nimic altceva nu ar trebui să ne distrage atenția (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 8, p. 302). Noi propovăduim mesajul primului înger care „zbură prin mijlocul cerului cu o Evangheliie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului” (Apocalipsa 14:6), îndemnându-i pe toți să se teamă de Dumnezeu, să-I dea slavă și să se închine „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (versetul 7). Aceste versete ne reamintesc că originea omeniirii este divină, nu se datorează evoluției. Noi posedăm „Evanghelia veșnică” — actuală și atemporală, esențială și veșnică, necesară și nesfârșită!

De asemenea, împărtășim mesajul celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14:8: „A căzut Babilonul!” Acest mesaj sacru îi cheamă pe toți urmașii adevărați ai lui Dumnezeu să respingă toate formele de închinare și credință de origine omenească, forme care nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ne cheamă să ne îndepărtăm de credințele adunate la întâmplare, care nu se bazează pe Scriptură și nici nu sunt susținute de Duhul Profeției. „Ieșiți din Babilon, ca să nu fiți părtași la păcatele și la plăgile lui”, va porunci mai târziu îngerul din Apocalipsa 18:4. Acest mesaj sacru este o distanțare de falsă închinare și o chemare la adevărata închinare la Dumnezeu!

Mesajul celui de-al treilea înger

Dar, prieteni, dacă primele două mesaje au fost puternice, Ellen White spune ceva destul de surprinzător despre mesajul celui de-al treilea înger. Ea scrie în Scrisoarea 209: „Puterea proclamării mesajelor primului și celui de-al doilea înger va fi concentrată în mesajul celui de-al treilea” (1899). Aceasta pentru că mesajul celui de-al treilea înger cuprinde Evanghelia veșnică a primei solii și chemarea sa la închinare! El îmbrățișează apelul celui de-al doilea înger la separarea de închinarea falsă. Dar proclamarea acestui al treilea mesaj este diferită de primele două prin faptul că transmite un avertisment înfricoșător: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui!” (Apocalipsa 14:9). Acest mesaj

îi dezvăluie pe cei de pe pământ care au semnul fiarei și i se închină și pe cei sigilați din cer, care se închină la Dumnezeu!

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Despre acest mesaj, Ellen White mai notează: „Este adevărul prezent. Acest mesaj trebuie să se răspândească cu mare claritate și putere. El nu trebuie să fie întunecat de teorii și sofisme omenești” (Scrisoarea 20, 1900). În timp ce ne rugăm astăzi, să Îi cerem lui Dumnezeu să împuternicească închinarea noastră, astfel încât să putem vesti cu putere mesajul Său de la sfârșitul timpului către o lume care pierde.

Să vorbim cu Dumnezeul nostru

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu:

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7)

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”

Puternicul nostru Dumnezeu Creator, Regele Universului, vrem să ne smerim în prezența Ta. Tu ești Dumnezeul nostru, singurul Dumnezeu, și Tu ești vrednic de laudă, de devotamentul nostru și de o viață de consacrare după voia Ta. Ești minunat, frumos, puternic și uimitor. Îți cerem să-Ți împlinești promisiunea și să ne umpli cu Duhul Tău cel Sfânt, astfel încât viețile noastre să devină o reflectare a caracterului Tău desăvârșit de iubire. Slăvește-Te și descoperă-Te prin noi, Te rugăm. Amin!

„Căci a venit ceasul judecății Lui”

Isuse, cuvântul profetic din cartea lui Daniel și din Apocalipsa este clar: trăim în ora judecății din istoria pământului. Îți mulțumim că putem avea încredere în îndesțularea neprihănirii Tale, care este a noastră prin credință și care ne oferă siguranța mântuirii în fața judecății. Ajută-ne, prin harul Tău, să trăim o viață de slujire axată pe misiune, onorându-Te în tot ceea ce facem. Amin!

„Și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul”

O, Isuse, când privim această lume și universul, suntem înmărmuriți de frumusețea lucrării Tale. În ciuda efectelor păcatului asupra tuturor, încă putem vedea că Tu ești Maestrul Artist care a pus atâta frumusețe în lucrarea Ta. Noi nu am exista fără Tine. Îți mulțumim că ne-ai împărtășit viața Ta și că ne-ai creat nu doar pentru a exista pentru noi înșine, ci și pentru a trăi în părtașie veșnică cu Tine, Creatorul nostru. Amin!

10 ZILE DE RUGĂCIUNE

ÎNTOARCEREA LA ALTAR — ÎNCHINAREA NE PĂZEȘTE MINTEA

ZIUA 9 — NU-ȚI PIERDE MINTEA

„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbele 4:23)

Miezul problemei

Manifestări ale inimilor nerenăscute se pot vedea la tot pasul. Dacă urmăriți știrile, de la o zi la alta veți vedea ființe omenești acționând în moduri care ne fac să ne îndoim de umanitatea lor. Acte minunate de iubire și bunătate se petrec pe tot globul în fiecare moment al zilei, dar nu există nicio îndoială că răul se manifestă la fel de bine oriunde ne uităm. În timp ce ne obsedează, pe bună dreptate, războaiele nesfârșite, corupția politică și violența fără sens la scară largă, trebuie să recunoaștem, de asemenea, că oriunde se comit fapte josnice, inimi omenești răvășite sunt la lucru.

Sincer, Biblia nu are prea multe lucruri bune de spus despre inima omului care nu este predată lui Isus Hristos. Dumnezeu afirmă: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Inima la care Se referă Dumnezeu aici nu este atât de mult „ceasul” din pieptul nostru, cât „inima creierului” — sediul gândirii noastre, centrul ființei noastre intelectuale și morale, izvorul din care curg dorințele noastre. Isus a clarificat și mai mult acest aspect atunci când a observat: „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45).

Cu mintea ne închinăm

Ellen White a scris următoarele despre importanța minții omenești: „Mintea controlează întregul om. Toate acțiunile noastre, bune sau rele, își au originea în minte. Mintea este aceea care Îi aduce închinare lui Dumnezeu și ne așază în rândul ființelor cerești” (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 72).

Mintea este cea pe care Dumnezeu caută să o înroleze în lupta împotriva eului și a răului. Comentând despre puterea Bibliei de a educa și de a întări mintea, Ellen White a mai observat: „Nimic nu va da vigoare tuturor facultăților de care studenții au nevoie pentru a pricepe descoperirile minunate ale adevărului așa cum o face Cuvântul lui Dumnezeu. Mintea se adaptează în mod treptat subiectelor de care i se îngăduie să se ocupe” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 24). Ce binecuvântare este să știm că mintea noastră poate fi remodelată de Cuvântul vindecător al lui Dumnezeu!

Păzește-ți inima

Miștile umane trebuie să fie păstrate, îngrijite și păzite așa cum ne încurajează Solomon în Proverbele 4:23. Asemenea regelui David, trebuie să Îi cerem lui Dumnezeu să creeze în noi inimi și minți curate (Psalmii 51:10), dar noi trebuie să păzim acest dar cu toată atenția. Timpul personal petrecut regulat în laudă, rugăciune, studiu biblic și mărturie va face mai mult pentru a ne păzi mintea în Hristos Isus decât orice altceva putem face în fiecare zi: „Tu îl vei păzi în pace desăvârșită pe cel al cărui gând este oprit la Tine, pentru că se încrede în Tine” (Isaia 26:3, traducere literală din engleză). Păzește-ți mintea, chiar și atunci când toți ceilalți și-o pierd pe a lor.

Să vorbim cu Dumnezeu nostru.

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu:
„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții!” (Proverbele 4:23)

„Păzește-ți inima”

Isuse, în această lume a distracțiilor și a bombardamentului constant de informații, ne luptăm să ne concentrăm asupra Ta. Recunoaștem dependența noastră totală de Tine și Îți cerem să ne faci în stare să ne păzim inimile. Ajută-ne să facem alegerile corecte în fiecare zi pentru a ne păstra curați de atacurile celui rău. Amin!

„Mai mult decât orice”

Preasfinte Mântuitor, Îți mulțumim pentru legământul Tău față de noi. Îți mulțumim pentru că ești un exemplu de dragoste și angajament adevărat. Tu știi că uneori ne lipsește angajamentul potrivit față de Tine și cauza Ta. Și ne grăbim atât să-i învățăm pe alții, în timp ce nu punem la inimă propriile noastre lecții. Iartă-ne ipocrizia și călăuzește-ne spre o viață de credincioșie sârguincioasă. Amin!

„Din ea ies izvoarele vieții”

Doamne, uităm adesea cât de prețioasă, delicată și importantă este inima noastră, așa că o maltratăm, permițând anumitor influențe să intre în viața noastră. S-ar putea să nu ne dăm seama cum toate lucrurile ne modelează în cine suntem și ce credem despre Tine. Învață-ne să fim în gardă și să permitem doar influențe sfinte în viața noastră. Intră, Doamne, și trăiește viața Ta în noi. Amin!

ZIUA 10 — EU VOI MERGE!

„Am auzit glasul Domnului întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!»» (Isaia 6:8)

Închinătorii merg

Cine este dispus să meargă? Aceasta este întrebarea pe care Dumnezeu i-a pus-o lui Isaia atunci când a avut o viziune de la Dumnezeu care i-a schimbat viața. Momentul a fost plin de efecte speciale uimitoare.

Dumnezeu era așezat pe un tron „înalt și înălțat” (Isaia 6:1). Haina Lui a umplut templul în timp ce îngeri cu șase aripi Îi cântau în cor: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor, tot pământul este plin de slava Lui!” (versetul 2). Când Dumnezeu a început să vorbească, stâlpii ușii templului au început să se clatine și fumul a umplut casa. Întregul episod l-a „descumpănit” atât de tare pe Isaia, încât el a strigat: „Atunci am zis: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!»” (versetul 5). Putem să-l învinovățim? Cine poate să-l întrezărească pe Dumnezeu și să nu se vadă în adevărata lumină?

Isaia a fost uimit de sfințenia și măreția lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu Se descoperă doar pentru a ne uimi. Descoperirea lui Dumnezeu este de obicei urmată de o cerere. Acesta a fost cazul, de exemplu, când i-a dat lui Ioan o descoperire a lui Isus Hristos în timp ce era exilat pe insula Patmos. Viziunea lui Ioan despre sfârșitul lumii și revenirea lui Hristos era menită să fie împărtășită. De asemenea, atunci când Dumnezeu i S-a descoperit lui Isaia, El căuta un mesager dispus să răspândească mesajul Său de dragoste și de avertizare. Răspunsul lui Isaia a fost unul pentru toate timpurile: „Iată-mă! Trimite-mă!” (versetul 8).

Unul câte unul

Dar Dumnezeu a făcut pentru Isaia ceva care l-a determinat să accepte chemarea de a pleca. Când Dumnezeu i-a luat nelegiuirea și i-a curățat păcatul, răspunsul lui Isaia la harul lui Dumnezeu a fost: „Voi merge” (Isaia 6:8). Decizia sa de a accepta misiunea lui Dumnezeu a fost luată în timpul unei experiențe devoționale personale cu Dumnezeu. Puterea pe care urma să o exercite în public pentru Dumnezeu era puterea pe care a dobândit-o în particular cu Dumnezeu. Scriitor uns, profet credincios, vestitor neînfricat — toate identitățile exterioare ale lui Isaia nu erau decât o reflectare a ceea ce era el în interior. El fusese la altar cu Dumnezeu!

În timp ce încheiem experiența celor zece zile de rugăciune, ne rugăm să fi început să vă reclădiți altarul per-

sonal de închinare zilnică. Sperăm că familia dumneavoastră a făcut legământ să se întâlnească cu Dumnezeu în fiecare dimineață și seară. Dar, mai mult decât atât, ne rugăm să acceptați invitația specială a lui Dumnezeu de a merge acolo unde El vă trimite. Făcând acest lucru, veți fi impresionați, iar „tuturor celor care se consacră pe deplin, așa încât Domnul să poată atinge buzele lor, le sunt adresate cuvintele: «Holdele sunt gata pentru seceriș. Mergeți să lucrați și Eu voi coopera cu voi»” (Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 23).

Haideți să ne rugăm împreună!

Rugăciuni folosind Cuvântul lui Dumnezeu:

„Am auzit glasul Domnului întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!»” (Isaia 6:8)

„Pe cine să trimit...?”

Doamne, faptul că Tu trebuie să pui această întrebare este o mustrare suficientă pentru noi. Nu am ascultat chemarea de a Te sluji și de a Te proclama. Uneori ne simțim copleșiți de sarcina aparent imposibilă a evanghelizării lumii. Alteori, pur și simplu suntem prea ocupați cu propriile noastre vieți, cu propriile noastre agende și dorințe. Ne pare rău, Doamne. Iartă-ne și folosește-ne în via Ta. Amin!

„Iată-mă!”

Bunule Isus, Tu m-ai chemat și acum răspund: Iată-mă! Nu am prea multe de adus, dar să știi că Tu ești alături de mine este tot ce trebuie să știu, căci pe cei pe care îi trimiți îi vei împuternici să facă lucrările lui Isus. Amin!

„Trimite-mă!”

Doamne, ne dăm seama că scopul vieții noastre este de a descoperi acestei lumi caracterul Tău de iubire. Te rugăm să ne trimiți în câmpul Tău de misiune. Arată-mă unde lucrezi Tu, astfel încât să ne putem alătura mișcării Duhului Tău. Dirijează ideile și proiectele, prietenii și eforturile noastre misionare. Vrem să strălucim pentru Tine, Isuse. Trimite-ne! Trimite-mă. Eu voi merge! Amin!”

Material publicat de Asociația Pastorală a Conferinței Generale,

autor **Dwain Esmond**

Poate fi accesat și la adresa: <https://www.zecezilederugaciune.ro/anul2023/>

ADRA ROMÂNIA – MISIUNE NEÎNTRERUPTĂ

AL 69-LEA CONVOI UMANITAR ADRA ROMÂNIA ÎN UCRAINA

Misiune îndeplinită în regiunea Odesa!

După 32 de ore, al 69-lea convoi umanitar ADRA România în Ucraina s-a întors cu bine acasă: 65.000 euro, 30 tone, 19 voluntari, 13 autoutilitare. Dumnezeu le-a purtat de grijă.

Donarea în scop umanitar a celor mai bine de 30 de tone de produse, în cadrul proiectului „Speranță pentru Ucraina”, implementat de către ADRA România cu finanțare din partea Asociației olVIDAdos, a FADERE – Federația Asociațiilor de Români din Europa și a Firmei IAN, s-a realizat ca urmare a consultării, a solicitării și a acceptării donației umanitare de către organizațiile ADRA Ucraina, cu sediul în Kiev, și Conferința de Sud din Ucraina, cu sediul în Mykolaiv.

„Organizația religioasă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Conferința de Sud, Ucraina, își asumă sarcina de a primi transportul umanitar din partea ADRA România și de a-l folosi în vederea obiectivelor umanitare pentru susținerea refugiaților și a celor care au avut de suferit în urma acțiunilor de război. Ne exprimăm mulțumirea sinceră pentru serviciul altruist și pentru asistența umanitară oferite de către ADRA România. Astăzi nu a fost o zi ușoară, dar echipa ADRA România a reușit să ofere alimente, haine și medicamente persoanelor aflate în nevoie. Vă mulțumim pentru sprijin și pentru rugăciunile voastre pentru noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze în slujirea voastră pentru Dumnezeu și pentru oameni!”, a declarat Dimitri Poppravkin, președintele Conferinței de Sud din Ucraina a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Produsele donate (produse alimentare, de igienă, îmbrăcăminte și încălțăminte, cărți, produse de prim ajutor ș.a.), cu o valoare de peste 65.000 euro, transportate duminică, 8 ianuarie 2023, în 13 autoutilitare cu ajutorul a 19 voluntari ADRA România, au ajuns în Ucraina, la Ismail, fiind folosite pentru refugiații ucraineni cazați atât în centrele din Mykolaiv, cât și în alte zone ale Ucrainei. Conform autorităților locale, în regiunea Ucraina de Sud, nevoile populației sunt multiple, astfel încât orice ajutor primit este binevenit și necesar.

„Războiul este o grozăvie. Dar câteodată trebuie să se întâmple pentru ca tu și eu să devenim mai sensibili și să fim alături de cei afectați de el. Ucrainenii încă au nevoie de ajutorul nostru. Este loc pentru fiecare dintre noi”, a declarat Daniel Țecu, președinte FADERE – Federația Asociațiilor de Români din Europa.

Al 69-lea CONVOI UMANITAR „Speranță pentru Ucraina”, desfășurat de către ADRA România, s-a bucurat de susținerea atât a Asociației olVIDAdos, a FADERE – Federația Asociațiilor de Români din Europa și a Firmei IAN, cât și a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Conferința Muntenia și Conferința Transilvania de Sud, Editura Viață și Sănătate, Societatea Biblică Interconfesională din România, Centrul de Mătcă Shell-Gui SRL, SC Danex Bob Construct 2005 SRL, ITGalaxy, Millennium Tour SRL, Magazinul Social SOMARO, Orkla Foods, Banca pentru alimente și a altora al căror nume este cunoscut de cer. Prețuirea noastră și răsplata de sus!

În semn de prețuire, amintim cei 19 voluntari ADRA România:

1. Creciuneac Walter
2. Pop Iacob
3. Bălașa Dorin
4. Voinea Daniel
5. Bălașa Gabriel
6. Dârmină Doru
7. Dârmină Leonard-Aurelian
8. Pârlea Virgil
9. Bogdan Andrei
10. Iarca Alin Dănuț
11. Sas Gheorghe-Ciprian
12. David Alexandru
13. Tihan George-Alexandru
14. Istrate Gabriela
15. Bădescu Vali
16. Nedelcu Daniel
17. Neațsu Daniel
18. Rădulea Liviu
19. Grigore George

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragos-

te.” ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații nonguvernamentale din lume, fiind activă în peste 118 țări și conducându-se după o filozofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității, astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuțit.

„Vreau la școală!” 2022-2023

Prin proiectul „Vreau la școală”, în anul școlar 2022-2023, 436 de copii din familii vulnerabile, dar care au rezultate școlare excepționale, sunt susținuți de ADRA România.

Prin acest proiect, ADRA România luptă împotriva abandonului școlar prematur, încercând să ajute la depășirea a două praguri dificile pe care copiii le întâmpină: intrarea în gimnaziu și admiterea la liceu. Beneficiarii ADRA sunt identificați prin intermediul parteneriatelor cu primăriile locale și prin colaborarea strânsă a voluntarilor

locali ADRA cu directorii unităților de învățământ din zonă.

Proiectul „Vreau la școală!”, implementat de către ADRA România, este un proiect cu acoperire națională, care se adresează copiilor cu rezultate bune la învățătură, dar care se confruntă cu riscul abandonului școlar din cauza situațiilor dificile în familiile din care provin.

Recunoscând faptul că educația este parte integrantă a oricărui efort de dezvoltare și că accesul la educație înseamnă stoparea ciclului sărăciei, ADRA România desfășoară proiecte prin care susține procesul educațional, promovând totodată și egalitatea de șanse. În cadrul proiectului „Vreau la școală!”, oferim copiilor beneficiari alimente de bază (pe durata anului școlar), iar periodic le oferim kituri de igienă, rechizite și uneori îmbrăcăminte sau încălțăminte, în funcție de nevoile identificate.

Obiectivele specifice ale acestui proiect sunt:

- Consilierea și susținerea materială a familiilor defavorizate în vederea motivării copiilor pentru participarea la procesul de educație.

- Optimizarea permanentă a motivației pentru învățare a elevilor, precum și dezvoltarea stimei de sine.
- Sprijinirea copiilor în activitatea instructiv-educativă și oferirea suportului pentru depășirea anumitor dificultăți sau blocaje în activitatea de învățare.
- Dezvoltarea parteneriatelor dintre organizații nonguvernamentale, instituții ale statului și companii, în vederea implementării de proiecte care contribuie la reducerea ratei abandonului școlar.

„Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că și anul acesta, la debutul anului școlar, ADRA a dat startul unei noi ediții a proiectului „Vreau la școală!”. Tra-versăm cu toții o perioadă dificilă din punct de vedere economic și incertitudinea este un cuvânt de ordine al acestor zile. Multe familii se confruntă cu o situație socio-economică precară, și lucrul acesta afectează implicit copiii care participă la procesul de educație. Previzuni-le experților în domeniul economic și financiar nu sunt îmbucurătoare, iar părinții trebuie să facă eforturi mari pentru a-și susține copiii la școală. În aceste condiții, am ales să investim din nou în educație, pentru că suntem convinși că doar în modul acesta putem oferi șansa unui viitor mai bun copiilor defavorizați. Luptăm pentru educație, deoarece știm că este macazul care poate schimba direcția unui copil dintr-un mediu defavorizat și îi poate deschide ochii către o altă perspectivă a vieții. Prin proiectul „Vreau la școală!”, luptăm pentru visuri împlinite, pentru speranțe sădite în suflet și pentru bucurii aduse în ochii copiilor.

Mulțumesc tuturor sponsorilor, celor care, cu încredere și bucurie, sunt alături de ADRA și susțin proiectul „Vreau la școală!”. Mulțumesc voluntarilor și colaboratorilor locali pentru tot sprijinul și le doresc copiilor mult succes în noul an școlar!”, a declarat Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România.

În anul școlar 2022-2023, pe plan național, 436 de elevi din Banat, Bucovina, Crișana, Dobrogea, Maramureș, Moldova, Muntenia, Oltenia și Transilvania sunt susținuți de zeci de sponsori și voluntari, în cadrul proiectului „Vreau la școală!”.

„Vreau la școală!” este strigătul ce clocotește în inimile multor copii care au înțeles că singura lor speranță este doar educația! „Vreau la școală!” este dorința copiilor maturizați prea devreme din cauza lipsurilor și a greutăților cu care se confruntă! „Vreau la școală!” este proiectul prin care ADRA România oferă soluții concrete la problema abandonului școlar.

ADRA România urmărește îmbunătățirea calității vieții pentru cei în nevoie și investește în potențialul oamenilor, prin inițiative de dezvoltare comunitară, axându-se pe cinci direcții principale: dezvoltare economică, educație și sănătate de bază, lupta împotriva violenței în familie, asistarea victimelor dezastrelor naturale și asistarea categoriilor sociale defavorizate.

ADRA România susține educația!

Proiectul ADRA „Vreau la școală!” dorește să susțină la școală copiii cuminiți, harnici, silitori, apreciați de către autoritățile locale și cu rezultate bune la învățătură, deși provin din familii vulnerabile și sunt permanent amenințați de abandon școlar.

Cei care doresc să se alăture echipei ADRA România în proiectul „VREAU LA ȘCOALĂ!” și să se implice o pot face prin:

- voluntariat,
- prin donații materiale (în special rechizite școlare, produse alimentare și de igienă, dar și îmbrăcăminte), dar și prin
- donații financiare în conturile ADRA sau

- donând chiar acum direct pe site-ul adra.ro/doneaza, pentru proiectul „Vreau la școală!” sau
- donând chiar acum 2 euro prin SMS la numărul 8845 cu textul „ADRA”.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste.”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații nonguvernamentale din lume, fiind activă în peste 118 de țări și conducându-se după o filozofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității, astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuț. ■

ADRA România

PÂINEA CEA DE TOATE ZILELE

cu Lucian Cristescu

Eroii Vechiului Testament cu luptele lor sunt oglinzi în care ne regăsim cu propriile noastre dileme. Biblia cercetată la pas ne este diagnoză și deopotrivă terapie care vindecă!

SperantaTV

Vineri, ora 19:00

VIZIUNE ÎN 360 DE GRADE

Romanii aveau un zeu pe care-l venerau de Anul Nou, numit Ianus. Pentru că îi ajutase pe romani să scape de atacurile unor invadatori, și-a câpătat respectul cuvenit unui binefăcător. Ianus era înfățișat cu două fețe opuse: una privea înainte, cealaltă, înapoi, fiind considerat zeul ușii, al sărbătorilor și al fenomenelor de tranziție.

Nu doar zeii pot privi înainte și înapoi simultan. Grație tehnologiei avansate din ultimul timp, unele mașini au instalate camere video care pot surprinde și capta imagini din toate unghiurile. Pornind de la senzori de parcare, apoi camere de luat vederi care să permită vederea în partea din spatele mașinii, sau chiar de a vedea în lateral, tabloul oferit de aceste dispozitive ajută șoferul să aibă o vizualizare cât mai bună. Însă, pentru conducătorii auto este știut că privirea înainte este cea mai importantă. Doar că a fi șofer într-o aglomerație de mașini trebuie să crească nivelul de atenție și de concentrare.

Fiind la început de an, alegând câte o făgăduință care să ne lumineze calea pe care vom merge, încercăm să găsim modalitatea cea mai bună de a călători pe calea îngustă. Și dacă e îngustă, vigilența trebuie amplificată. Dacă în lumea tehnologiei este o realizare remarcabilă, unele pășări au în dotările standard ochi cu care pot privi la 360 de grade. Însă omul, ca mai toate celelalte vietăți, are o vedere limitată, așa cum poate fi și viziunea noastră asupra vieții. Cum ar trebui să privim scena spirituală și drumul pe care ne aflăm în călătoria spre o lume mai bună?

1. Cu fața spre trecut

Aici se înscriu conservatorii. Pentru ei, trecutul este cel mai important segment de drum. Restul este doar o anexă și nu trebuie adăugat nimic la ce am primit, nu trebuie schimbat nimic, ci doar să avem grijă să rămânem pe traieorie și să repetăm sau să transportăm valorile primite mai departe. Nici nu mai contează unde și dacă mai ajungem atâta timp cât cărăm cu noi bagajul original.

În mod cert, ideea este una valoroasă și poate fi susținută de o serie de texte biblice și de aspecte concrete ale vieții. Nu am fi aici fără istorie și fără drumul parcurs. Libertatea deciziilor prezente este condiționată de punctele de reper ale trecutului. Cărările vechi nu trebuie desconsiderate.

Cu toate acestea, dacă vechile cărări sunt totul și reprezintă nucleul întregii vieți, avem o problemă serioasă. Cum ar fi să mergem cu spatele înainte. Dacă suntem pasageri, putem să mergem cu fața întoarsă și vedem astfel peisajele care rămân în urmă și se pierd în zare. Dar pentru asta trebuie să avem încredere în conducătorul vehiculului că totul va decurge bine. Și asta pentru că șoferul privește înainte.

În planul gândirii teologice sunt destui care se opresc la anumite date din trecut de care își agață întreaga filozofie. Protestanții se leagă de anul 1517, unii adventiști se ancorează în 1888 și toți creștinii se agață de biserica primară descrisă în Faptele apostolilor. Evreii s-au legat de Exod, temă care apare recurent în toată Biblia, mai ales în Vechiul Testament. Însă unii au rămas așa de ancorați în trecut, încât au spus că era mai bine în Egipt. Și nu doar au spus, au plănuțit și s-au întors. Dar n-au mai ajuns să guste din meniul condimentat cu praz și usturoi din Egipt, pentru că oasele le-au rămas în deșert, devenind chiar ei meniu pentru alte vietăți.

Călătoriile în timp nu sunt posibile. Ele se pot produce doar în imaginație. Și eu aș vrea să mă întorc în anii adolescenței sau ai tinereții, dar mă lovesc de un zid ontologic de netrecut. Și oare cine nu vrea să trăiască pe tărâmul tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte?

Egiptenii aveau o filozofie bazată pe ciclicitate. Nu apare nimic nou, totul se repetă ciclic. Această gândire a caracterizat multe popoare și civilizații. Noutatea sau progresul nu încap. Tot ce e nou pune în pericol echilibrul cosmic și devine suspect.

Ideea o găsim și în meditația pesimistă a lui Solomon asupra vieții și naturii în general. „Un neam trece, altul vine și pământul rămâne veșnic în picioare. Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou. Vântul suflă spre miazăzi și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce și începe din nou aceleași rotituri. Toate râurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo. Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind” (Eclesiastul 1:4-8).

2. Cu fața spre viitor.

Aceștia sunt progresiștii, inovatorii, care speră într-o evoluție personală și a întregii societăți. Pentru ei, important e să nu rămână ancorați în trecut. „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu” (Evrei 6:1).

**ORIZONTURI
PROFETICE
MUGUREL
ASAFTEI**

**PENTRU ANUL 2023,
AVEM NEVOIE DE
OCHI CARE SĂ VADĂ
LA 360 DE GRADE
CU MARE ATENȚIE ȘI
SĂ NE CONTINUĂM
CĂLĂTORIA.**

Invitația este cât se poate de clară și de serioasă pentru a ne maturiza. Lipsa acestei creșteri are consecințe serioase.

În viața terestră și în interacțiunile sociale și economice, avem nevoie să privim spre viitor și să ne facem scenariu anticipativ. Chiar dacă nu cunoaștem viitorul, putem să prevedem anumite evenimente cu o anumită aproximare. Aici putem încadra știrile din domeniul meteorologiei. Ne interesează mai mult cum va fi vremea decât cum a fost. Pentru că de ea depind multe activități din diverse domenii.

Dacă știm că ne așteaptă un examen, este de preferat să ne pregătim în așteptarea sa.

În afaceri este foarte important să cunoaștem tendințele pieței și dinamica forțelor și a mijloacelor de producție. Însă cea mai importantă zonă este cea profetică. Profeția sparge determinismul istoric. Dacă ne-am tot rotit în jurul unui eveniment fix din trecut, nu ar mai fi nevoie de previziunile profetilor.

Nevoia este cu atât mai mare cu cât avem avertizarea profetică a orbirii noastre. Marele Medic a pus un diagnostic ultimei biserici, Laodicea: orbire. În Noul Testament avem prezentate minuni de vindecare cu persoane oarbe. În Vechiul Testament întâlnim situații greu de explicat. Cum să înțelegem binecuvântarea lui Iacov? Isaac e aproape orb. Și atunci se gândește să-și ofere binecuvântarea. În schimb stă bine cu papilele gustative. Viitorul este hotărât de un bătrân cvasiorb. Cine ar vrea ca viitorul țării sau al bisericii să fie stabilit de un lider ca Isaac? Și aceasta în contextul în care Isaac știa că altcineva trebuia să fie vârful de lance al binecuvântării. Viitorul întregului popor putea fi compromis de incapacitatea de a vedea în viitor pe baza profeției descoperite.

Azi, mai mult ca în vremurile trecute, avem nevoie să privim înainte, să ne adaptăm valorile la noile situații. Asta nu înseamnă renunțarea la credința perenă și la principiile imuabile. Ci, pur și simplu, aplicarea lor în condițiile impuse de schimbările sociale, culturale, economice și chiar religioase. Unele profeții sunt cunoscute. Altele sunt doar știute în sensul că le cunoaștem enunțul, dar nu știm modul de aplicare. Evenimentele care se întâmplă cu o viteză amețitoare trebuie interpretate corect și explicate pe înțelesul fiecărui om.

Biserica Adventistă se consideră o biserică profetică, vizionară, și nu una conservatoare.

Istoria ne oferă lecții care trebuie cunoscute bine, cu bune și rele, dar să nu cădem în visarea nostalgică a epocii de aur a pionierilor. Tocmai ei ne-au ajutat să privim în viitor și să observăm indicatoarele profetice care sunt luminate și mai tare cu cât întunericul acoperă lumea. Privirea ne este îndreaptă spre momentul revenirii Domnului pe nori, când orice ochi îl va vedea. Iar chipul Său plin de slava viitoare este oglindit în chipul schimonosit din trecut, unde a suferit până la moartea infamă prin crucificare.

3. Cei care trăiesc în prezent

Totuși suntem în anul 2023. Așa că avem nevoie de ochi sau de instrumente optice care să observe ce se în-

tâmplă acum și aici. Oricât de important este trecutul și viitorul, prezentul este esențial. Viața este un prezent continuu. Fără acest prezent, nu avem nici trecut, nici viitor. Chiar astăzi se împlinesc o promisiune din partea Domnului. Acum respirăm și gândim. Cu memoria evenimentelor din trecut, anticipăm viitorul, dar trăim acum, în prezent.

Psihologii ne spun că prezentul înseamnă jumătate dintr-o secundă, sau ceva aproximativ. Ba chiar că trăim cu această jumătate de secundă în trecut, adică timpul necesar dintre stimulii care ne asaltează receptorii nervoși și decodarea din memoria senzorială, sau ceva care are legătură cu locul unde percepem realitatea.

Evanghelia prezintă nevoia legăturii permanente în prezent între poporul ales și Dumnezeu. Indiferent cât de mari erau anumite evenimente din trecut sau ce mărețe erau planurile viitoare, prezența în trup a Fiului lui Dumnezeu era cea mai importantă pentru popor, sau ar fi trebuit să fie. Domnul suferea pentru că Ierusalimul nu a cunoscut valoarea timpului prezent. De ce nu a cunoscut? Trecutul cetății oferea motive de mândrie națională, viitorul arăta luminos, dar prezentul rata ocazia de aur și ducea spre un deznodământ nenorocit, iar calculele lor nu se potriveau cu cele oferite de Duhul Domnului. În alt loc și în altă perioadă se desfășoară evenimente importante, nu acum și aici. Or tocmai aceasta este marea făgăduință și totodată marea responsabilitate care ne revine: să facem să se îplinească planul Domnului aici și acum! ... „Și a zis: «Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi»” (Luca 19:42).

Un alt apel care întărește și mai mult puterea trăirii în prezent a credinței îl găsim în Evrei 3:7-9: „De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!»”

Aici găsim o tensiune uriașă între astăzi și o altă zi istorică. În primul rând, istoria nu a fost doar roz, cum cred sau vor să creadă cei care vor să umble pe cărările vechi. În al doilea rând, Duhul Sfânt vorbește astăzi. Nu doar la Sinai sau la Minneapolis. Astăzi, în anul 2023, trebuie să vezi și să auzi. În acest an, Duhul Sfânt intenționează să ne vorbească, să Se implice în activitățile bisericilor noastre, să facă minuni. Să avem grijă să nu rămânem cu gâtul sucit ca o statuie spre trecut sau spre viitor și să nu-L auzim.

Pentru anul 2023, avem nevoie de ochi care să vadă la 360 de grade cu mare atenție și să ne continuăm călătoria. Nu de alta, dar dacă dăm în vreo groapă din proximitatea noastră, nu mai ajungem la nu știu ce moment măreț din viitor. ■

BISERICA SF. PETRU

Omnium Urbis et Orbis Ecclesiarum Mater et Caput'

„Mama și căpetenia tuturor bisericilor din orașe și din lumea întreagă”, aceasta este traducerea titlului de mai sus și, când îl citim, gândul se duce imediat la biserica cea mai importantă dintre bisericile romano-catolice din Vatican, Biserica Sf. Petru, dar surpriza este mare, fiindcă este adresat unei alte biserici.

Biserica Sf. Petru este unică și aproape toată lumea este de acord că unicitatea ei nu este dată de arhitectura maiestuoasă, fiind cea mai mare biserică catolică din lume (218 m lungime, 45 m înălțime, 23.000 m² suprafață), de cupola proiectată de Michelangelo (înaltă de 136 m și 43 m diametru, în greutate de 14.000 tone), de altarul lui Bernini, care produce efecte optice, sau de „Gropile vaticane”, unde își dorm somnul veșnic cei 22 de papi. Unicitatea ei este dată de faptul că este cea mai veche biserică creștină construită pe mormântul apostolului Petru. Aceasta este opinia generală a celor mai mulți creștini și, drept urmare, milioane de pelerini vin anual să viziteze mormântul sfânt al lui Petru.²

Convingerea aceasta este întărită de pretenția milenară a Bisericii Catolice, de manuscrisele părinților bisericești, de documentele papale și mai ales de susținerea că împăratul Constantin a construit biserica în cinstea apostolului. Săpăturile arheologice făcute de Margherita Guarducci au dus la descoperirea oaselor care au fost considerate proba definitivă.

În fața atâtor dovezi, cum mai este posibil să te îndoiești? Să pui întrebări? Nu ar trebui să acceptăm fără nicio întrebare? Sau totuși este legitim să cercetăm? Sunt aceste probe dovada istorică a prezenței lui Petru la Roma? Care este adevărul istoric?

Cercetarea face parte din natura umană, este legitimă și chiar necesară. Lucrurile și opiniile au nevoie să fie supuse analizei și, doar dacă corespund realității, să fie crezute. Prezența lui Petru la Roma a fost pusă sub semnul întrebării cu multe secole în urmă. Negarea mormântului, a moaștelor, nu este un fapt nou... Din Evul Mediu până în epoca modernă au fost și încă sunt voci care nu împărtășesc opinia oficială a Bisericii Ca-

tolice. Ultimul exemplu, de anul trecut: trei italieni studioși, Liberato De Caro, membru în Consiliul Național Italian de Cercetare, Fernando la Greca, profesor la Universitatea di Salerno, și Emilio Matricciani, decan la Politehnica din Milano, au publicat în revista *Heritage* un articol care neagă că mormântul lui Petru ar fi în Vatican.

Fără să facem referire la studiul menționat, în rândurile care urmează vă invit să analizăm un singur aspect: afirmația că Biserica Sf. Petru a fost construită de împăratul Constantin pe mormântul apostolului.

Creștinismul lui Constantin

Unul dintre cele mai importante argumente este declarația că împăratul Constantin, respectând mormântul lui Petru, a așezat biserica deasupra. Înainte de a analiza această pretenție, vă invit să privim „creștinismul” lui Constantin. Marilena Amerise spune că este o moștenire dificil de gestionat, povestit și interpretat conform exigențelor idealistice și propagandistice ale diferitelor epoci³. Burchardt afirmă că „ambitiția și dorința de putere ale împăratului erau atât de mari că nu putem vorbi nici de creștinism, nici de păgânism, el era pur și simplu nereligios”⁴. Dacă adăugăm faptele sale necreștine, uciderea soțiilor și a nepoților, idolatria și spiritul lipsit de stăpânire, botezul său arian pe patul de moarte, dat de către Eusebiu di Nicomedia, și nu de papa Silvestru, cum spune tradiția (întrucât papa era deja mort de mai bine de doi ani), avem tabloul complet. Un împărat necreștin, adorator al lui Apolo, care și-a urmărit interesele politice așa cum au dictat timpurile și împrejurările.

Din opera *Vita Constantini*⁵, scrisă de episcopul Eusebiu din Cezareea, mare admirator al împăratului, atunci când enumeră bisericile pe care le-a construit, aflăm că nu există nicio referire la Biserica Sf. Petru din Vatican, care ar fi trebuit să fie opera cea mai importantă. Bisericile construite de dragul mamei sale, Elena, se găsesc la Ie-

ISTORIA
CREȘTINISMULUI
DR. BENONI
CORNELIU
LUPU

CHIAR DACĂ PETRU
AR FI MURIT
LA ROMA, CU
SIGURANȚĂ NU A
ÎNTEMEIAT BISERICA
DE AICI, NU A FOST
EPISCOP ÎN ROMA
ȘI MORMÂNTUL SĂU
NU PUTEA SĂ FIE ÎN
ARENA LUI NERO,
EXACT ÎN MIJLOCUL
CIRCULUI, ÎN VREMEA
ÎN CARE CREȘTINII
ERAU VÂNAȚI CA
FIARELE SĂLBATICE.

rusalim, Nicomedia, Bitinia și Antiohia. Nu există nicio referire la bisericile din Roma, iar pretenția că biserica din Vatican a fost construită de Constantin nu este confirmată de Eusebiu, nu este atestată în niciun document imperial și nu este credibilă, întrucât împăratul și-a petrecut ultima parte a vieții la Constantinopol, Bitinia și Nicomedia, nu la Roma. În perioada aceea, Roma era sub conducerea lui Crisp (305–317), și mai târziu a lui Constantin II (317–337), fiul lui Constantin. Constantin II a fost educat de Lactanțiu și este foarte probabil să fi împărțit valorile creștine ale acestuia, dar nici Crisp și nici Constantin II nu s-au botezat creștini. Deși Constantin II nu a mărturisit public că era creștin, este posibil ca el să fie susținătorul construirii primei biserici din Vatican. Însă realizarea efectivă probabil a venit mai târziu, doar după edictul lui Teodosie, în anul 380, când biserica creștină a devenit biserică de stat, adică singura admisă în imperiu.

În această perioadă au fost dărâmate temple, iar păgânii au fost persecutați. Acesta este anul în care biserica își începe supremația. Acum încep construcțiile marilor biserici din Roma. Între acestea erau bisericile Sf. Ioan din Lateran și Sf. Petru. Biserica din Lateran, sediu episcopal, este posibil să fi fost construită prima, dar Gregorius în *Istoria Romei*⁶ spune clar că biserica din Vatican nu a fost construită de împăratul Constantin.

Când privim istoria bisericilor romane, pentru mai bine de 1.500 de ani rolul de biserică-mamă nu l-a avut Biserica Sf. Petru, ci Biserica Sf. Ioan din Lateran. Ea era numită *Omnium Urbis et Orbis Ecclesiarum Mater et Caput*. De aici papalitatea a condus imperiul până în vremea Reformei. Conciliile Lateranese, Cruciadele, Edictele medievale, Inchiziția și tot ce cunoaștem astăzi au fost legate de această biserică. Biserica din Vatican era de mică importanță, doar odată cu sosirea la tron a lui Giulio II de la Rovere, Vaticanul a început să capete importanță. Michelangelo a avut și el un rol important.

Locul mormântului

Cu insistență se afirmă că Biserica Sf. Petru a fost construită în mod special pe mormântul lui Petru...

Înainte de a vedea acest lucru, este important de menționat că, odată cu decretul lui Teodosie, Biserica Romano-Catolică a intrat în posesia tuturor templelor antice și a început procesul de transformare a acestora în biserici. Așa se face că templele lui Romulus și Remus au devenit Sf. Cozma și Damian, Panteonul — Sf. Maria și toți sfinții; Minerva — Sf. Maria deasupra Minerva; Esculap — Sf. Bartolomeu; Hercule — Sf. Maria din soare; Fortuna — Sf. Ecaterina Egipteanca; Mitra — Sf. Ștefan în Celiomonte; Iside — Sf. Stefano del Cacco și multe altele...

Au fost încreștinate termele romane, bibliotecile, senatul, mausoleurile... Iată câteva exemple: Termele lui

Dioclețian — Sf. Maria; Terme din Flaminu — Sf. Laurentiu; Termele romane — Sf. Sisto în piscină; Biblioteca lui Auguto — Sf. Mari Antiqua; Curia Julia (Senatul) — Sf. Andrei; Theatrum Pompeianum — Sf. Maria din Grotta-pinta; Mausoleul lui Adriano — Sf. Mihai...

Din lista aceasta nu puteau să lipsească arenele și circurile romane. În Amfiteatrul Flavius, numit și Colosseum, a fost construită biserica Sf. Maria a Milei, în Circul Maxim a fost ridicată Biserica Sf. Maria a cercurilor; în Arena lui Alexandru au fost făcute bisericile Sf. Maria și Sf. Benedict; în Arena Variano a fost ridicată Biserica Sf. Cruce din Ierusalim, în circul Falminiu Sf. Maria Dominae și Sf. Laurențiu, și în circul lui Caligula și al lui Nero, care se află în Vatican, a fost construită Biserica Sf. Petru.

Deci nu avem de-a face cu un caz special, așa cum se afirmă cu insistență, în care este protejat locul morții apostolului, ci avem de-a face cu o practică generală a bisericii, care din secolul al IV-lea a început să construiască biserici peste tot. Așa se face că în circul lui Nero a fost ridicată o biserică ce urma să fie considerată mai târziu de importanță crucială.

Este important de menționat că, la data construirii bisericii, arena lui Nero era deja abandonată de mai bine de două sute de ani. Cu pietrele din arenă, cetățenii Urbei și-au construit în zonă temple dedicate lui Giove, Esculapio, Fauno, Apollo, Marte și au fost ridicate mai multe morminte păgâne. Nu departe erau monumentele funerare ale lui Minicianu, Numidicu, Ipscico Britiani, Marc Aureliu și Adrian. Săpăturile recente de sub Biserica Sf. Petru au scos la iveală o necropolă păgână cuprinzând 26 de morminte. Nu sunt probe serioase ca vreunul dintre ele să fie creștin, după cum nu sunt probe biblice și nici mărturii din primul secol că Petru ar fi fost la Roma. Tradiția milenară a fost construită mai târziu, cu Tertulian și mai apoi cu Eusebiu.

Sunt mai mult de 15 autori creștini care afirmă că Petru nu a fost la Roma, ci în Antiohia: Policarp din Smirna (60–156), Papia (?-140), Tatian, convertit la Roma (120–173), Barnaba Pseudo (130), Erma, autorul „Pastore” (13–140), Irineo din Lion (140–208), Lucian din Samosata (167), Celsus filozoful (178), Quadratus (123–124), Aristide, filozoful din Atena (139), Atenagora (180–?), Melitone din Sardi (160–?), Apollinarie din Hierapolis (sec. II), Teofil din Antiohia (180–?), „al VI-lea episcop după Sf. Petru”,

Atenagora, Minuciu Felix, avocatul roman (222–225), Hege-sip (180–192) și Ippolit (70–175), un preot din Roma.

În concluzie

Biserica Sf. Petru nu a fost construită de Constantin, ci mai târziu, probabil de unul dintre fiii săi, sau mai sigur după decretul lui Teodosie, care a permis luarea în posesie a templelor păgâne, a arenelor și a circului lui Nero. După ce a fost abandonat, au fost construite morminte și, după legea romană, mormintele erau sacre și nimeni nu le putea atinge, iar faptul că biserica a fost construită deasupra este un indiciu că avea deja statutul de biserică de stat, favorizată, iar păgânismul era în declin. La sfârșitul secolului al IV-lea se răspândea tradiția lui Eusebiu, care afirma că Petru a întemeiat biserica din Roma și a murit ca martir după ce a fost episcop acolo timp de 25 de ani. Era exact perioada

când s-a format tradiția pe care azi o cunoaștem. Trecuseră mai bine de 300 de ani de la moartea lui Petru.

Nimeni nu mai crede astăzi afirmația lui Eusebiu cu privire la episcopatul de 25 de ani. Biserica romană a fost întemeiată de creștini anonimi, și nu de Petru. Sunt cercetători care neagă prezența lui Petru la Roma. Totuși tradiția mormântului este mai puternică decât oricând. Chiar dacă Petru ar fi murit la Roma, cu siguranță nu a întemeiat biserica de aici, nu a fost episcop în Roma și mormântul său nu putea să fie în arena lui Nero, exact în mijlocul circului, în vremea în care creștinii erau vânați ca fiarele sălbatice. Cât privește oasele descoperite de Margherita Guarducci este o mare problemă, întrucât capul său se află atât în Biserica Sf. Ioan din Lateran, împreună cu cel al lui Pavel, cât și în mormântul din Vatican. ■

Dr. Benoni Corneliu Lupu, pastor în Italia

¹ „Mama și căpetenia tuturor bisericilor din orașe și din lumea întreagă.”

² *The Search of St. Peter's Memory ad catacumbas in the Cemeterial Area ad Duos Lauros in Rome*,

³ Amerise, *Il battesimo di Costantino*, p. 9.

⁴ Burchardt, 1957, p. 363 citat de Amerise, *Il battesimo di Costantino*, p. 14.

⁵ Eusebiu, *Vita Costantini*, III, 25-62.

⁶ Gregorius, *Storia di Roma*, vol. I, 73.

Un podcast dedicat celor interesați de religia practică și de transformări AUTENTICE.

PUBLICĂM
SĂPTĂMĂNAL,
VINERI,
DE LA 21:30

Podcast
AUTENTIC

Vieți transformate
AUTENTIC

„ÎȚI MAI LIPSEȘTE UN LUCRU...”

Așa a zis Domnul Isus Hristos către tânărul conducător bogat care a venit la El și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Luca 18:18). Sau după Matei: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?” (Matei 19:16). Mântuitorul l-a îndrumat către respectarea Decalogului, pe care l-a identificat amintind câteva dintre acele porunci. Când întrebătorul L-a asigurat: „Toate aceste lucruri le-am păzit din tinerețea mea” (Luca 18:21), Domnul i-a zis: „Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri. Apoi vino și urmează-Mă” (versetul 22).

Știm că el nu a fost de acord, ci a plecat foarte întristat. Ce i-a cerut Isus nu era ușor: i-a cerut să scoată ochiul care-l ducea la păcat și să-l lepede de la sine, ca să intre în Împărăția cerurilor, dar el a preferat să aibă amândoi ochii și să fie aruncat în gheenă (potrivit cu Matei 18:9). Să rămânem însă la observația pe care i-a făcut-o Isus tânărului bogat: „Îți mai lipsește un lucru.” Nu două, nu trei, nu multe. Un lucru, destul ca să nu aibă viața veșnică, ca să nu intre în viață. Și a ținut cu tărie la acel singur lucru. El va vedea cetatea sfântă din afara zidurilor și va regreta amarnic că s-a cramponat de acel unic lucru, spre nenorocirea lui eternă. Afară numai dacă s-a pocăit, dar ne lipsește o astfel de informație.

Interesant este că, după versiunea lui Matei, tânărul însuși a întrebat: „Ce-mi mai lipsește?” (19:20). Și după ce i s-a spus ce-i mai lipsește, el a făcut stânga împrejur și a plecat foarte amărât. Ar fi vrut să aibă în egală măsură și pământul, și ce-

rul, dar Isus a spus clar în Predica de pe Munte că „nimeni nu poate sluji la doi stăpâni... lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24). E îngrozitor să-ți lipsească ceva vital și să nu știi că-ți lipsește, sau să afli prea târziu. Chiar în viața de toate zilele poate fi păgubitor sau chiar fatal, depinde ce lucru este acela care-ți lipsește, de exemplu o barcă sau un colac de salvare, în caz de naufragiu, o parașută în caz de accident aviatic. O așa lipsă înseamnă moarte.

Există însă și un surplus de bunătate dumnezeiască, așa cum a zis apostolul Pavel în Atena: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință” (Faptele 17:30). Chiar cei care mor cu așa neștiință, dar au fost credincioși față de Dumnezeu în tot ce au știut, vor fi mântuiți. Însă tânărul bogat știa acum, pentru că Isus îi spusese, și el nu a acceptat sfatul pe care i l-a dat.

Cum facem noi? Iată radiografia laodiceenilor: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi” (Apocalipsa 3:17,18).

O lipsă poate fi dureroasă, periculoasă, chiar catastrofală. Dar mai multe? Pentru că se pare că laodiceenii au mai multe minusuri decât plusuri. Isus vine cu constatările, cu sfaturile, cu remediile. Care este reacția noastră și cum răspundem la intervenția iubitoare a Martorului credincios, ca să nu ne mai lipsească nimic? ■

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

**REFLECȚII
LAODICEENE
ȘTEFAN
RADU**

**E ÎNGROZITOR
SĂ-ȚI LIPSEASCĂ
CEVA VITAL
ȘI SĂ NU ȘTII
CĂ-ȚI LIPSEȘTE,
SAU SĂ AFLI
PREA TÂRZIU.**

Ruinele vechiului oraș Laodiceea, Turcia

CONFERINȚELE AUTENTIC

powered by youtube channel

Vizitează canalul
AUTENTIC

Invitat:

PROF. UNIV. DR. **DUMITRU BORTUN**

DATELE EVENIMENTELOR:

31 IANUARIE | 28 FEBRUARIE

28 MARTIE | 25 APRILIE

30 MAI | 27 IUNIE

ORA

19:00

LOCUL

SALA DALLES

B-DUL NICOLAE BĂLCESCU 18, BUCUREȘTI

Gazda evenimentului:

COSTI GOGONEAȚĂ

Toate cele șase ocazii își propun ca dezbateră deschisă, pe lângă teme de educație și analiză a realității contemporane, să aibă și un caracter filantropic.

OMEGA (II)

ISTORIE ADVENTISTĂ FLORIN LAIU

PRINCIPIILE LUI
KELLOGG SE
ARMONIZAU CU
FILOZOFIA LUI ELLEN
WHITE, ASTFEL
ÎNCÂT SANATORIUL
REFLECTA VIZIUNEA
ADVENTISTĂ
ÎNTR-O MĂSURĂ
REZONABILĂ.

După cum s-a văzut în articolul anterior, „Omega” este numele pe care l-a dat Ellen White rezultatelor filozofiei doctorului Kellogg. Această filozofie apărută în cartea *The Living Temple* a fost numită de Ellen White, „Alfa”. Vom privi mai de aproape acest fenomen, dar mai întâi să facem cunoștință cu doctorul Kellogg.

Cine a fost John Harvey Kellogg (1852–1943)

J. H. Kellogg a fost o personalitate a Americii și a istoriei adventiste. „Medic și promotor al reformei sănătății, nutriționist, inventator, autor, eugenist și antreprenor, a fost director al Sanatoriului Battle Creek și inventatorul fulgilor de cereale”¹, care au devenit între timp un aliment fabricat pe scară largă și cunoscut în toată lumea. Dr. Kellogg a fost mult timp un colaborator apropiat al familiei White.

John fusese un copil slăbuț și bolnăvicios, dar harnic și muncitor. La vârsta de nouă ani a fost dat la școală. Îi plăceau științele, istoria, matematica. Citea și în afara programei școlare. La 11 ani lucra în atelierul tatălui său, apoi James White l-a făcut ucenic tipograf și corector și era foarte des prezent la masa familiei White, uneori călătorind împreună cu ei. Această influență l-a determinat să-și schimbe stilul alimentar.

John H. Kellogg visa să devină învățător, în niciun caz medic. Nu suporta să vadă sânge. În vremea aceea, E. G. White a primit descoperirea că J. H. Kellogg va juca un rol important în misiunea adventistă. La 15 ani, îi aduna pe copiii din casă și din vecinătate și le preda geografie, iar la 16 ani a găsit un post de învățător. De asemenea, a servit ca secretar al unor lideri ai bisericii.

La vârsta de 20 de ani, J. H. Kellogg s-a înscris la un colegiu de stat, făcând economii drastice. Dar la scurt timp, James White l-a convins să ia cursuri de igienă și terapie de la dr. Russel Trall, la un alt colegiu, pe care-l absolvise și fratele său mai mare, Merritt Kellogg. Școala medicală a doctorului Trall promova remediile naturale (dieta potrivită, apa, aerul proaspăt și exercițiul fizic), în loc de „medicamente”.

După absolvirea cursurilor lui Trall, James White l-a sfătuit pe J. H. Kellogg să-și continue educația medicală la Universitatea din Michigan. După un an, Kellogg a decis să-și continue cursurile la Colegiul Medical al Spitalului Bellevue, în New York, cea mai înaltă școală medicală americană, pe care a absolvit-o în 1875. Soții White i-au împrumutat 1.000 de dolari pentru studii.

Kellogg însă nu a fost mulțumit cu cea mai distinsă diplomă în domeniu. Devora toate publicațiile medicale și era mereu interesat să se perfecționeze, cheltuind sume enorme pentru a primi lecții private în diverse specializări, de la medici renumiți. În Europa a învățat să îngrijească copiii născuți prematur, să trateze anemia, bolile pulmonare, cancerul, cunoștințe de cardiologie, de ORL, dermatologie. De asemenea, Kellogg a învățat diverse forme de fizioterapie, precum și electroterapie și radioterapie. A deținut unul dintre primele electrocardiografe din America.

Sanatoriul

Cu o asemenea pregătire, J. H. Kellogg a fost numit director al Sanatoriului adventist în 1876. La 24 de ani avea să fie medicul-șef și profesor în domeniu. Tânărul medic a acceptat cu greu provocarea, numai după ce s-a asigurat din partea familiei White că va fi lăsat să administreze lucrurile așa cum știe el, după „medicina rațională” și „higioterapie”.

Ellen White începuse să militeze pentru ridicarea unei asemenea instituții după 1865, în urma unei viziuni despre reforma sănătății. Se dorea ca sanatoriul să trateze și să educe pacienții după o nouă filozofie a sănătății, centrată în principal pe prevenție, pe cooperare cu Dumnezeu și cu natura. Asemenea instituții de sănătate trebuiau să apară pretutindeni.

Principiile lui Kellogg se armonizau cu filozofia lui Ellen White, astfel încât sanatoriul reflecta viziunea adventistă într-o măsură rezonabilă. Orientarea științifică a lui Kellogg era în principiu preluată de la Ellen White și din scrierile altor reformatori sanitari. Filozofia sanitară a lui Kellogg („viețuirea biologică”) se poate rezuma prin următoarele principii:

1. Ascultarea de legile vieții și ale sănătății ca obligație morală.
2. Sănătatea mentală, morală și fizică poate fi menținută doar prin respectarea legilor mentale, morale și fizice.
3. Un corp sănătos este esențial pentru o sănătate mentală perfectă.
4. Sănătatea fizică promovează moralitatea.
5. Moralitatea, de asemenea, promovează sănătatea fizică.
6. În tratarea bolilor, cele mai simple și mai sigure remedii sunt adevărații agenți curativi.
7. Natura este medicul cel mai eficient.

Sanatoriul nu era non profit, însă el nu era deținut de biserică, ci de un grup de acționari, pastori și laici, J. Preston Kellogg, tatăl lui John Harvey, fiind principalul acționar. J. H. Kellogg se vedea pe sine ca un educator al medicilor și al pacienților, iar sanatoriul era privit mai degrabă ca o universitate decât ca un spital. Bordul director a reușit să strângă fondurile necesare, astfel încât, după doi ani, în 1878, o nouă clădire a sanatoriului s-a ridicat, mult mai mare și mai bine dotată. În scurt timp, sanatoriul a devenit un brand american adventist.

Dr. Kellogg dorea să ridice încă o clădire pentru sanatoriu, mult mai grandioasă. De data aceasta, bordul director a dat înapoi, din motive financiare, iar Ellen White s-a opus categoric ideii de a îndatora instituția. Pe lângă aceasta, ea nu agreea tendința de a construi o instituție mamut, ca hotel de lux, care să atragă multă lume la Battle Creek, în loc de a avea mai multe instituții, modeste și eficiente, presărate în toată lumea.²

În ciuda opoziției inițiale a bordului, Ellen White a acceptat proiectul lui Kellogg de a construi o aripă a sanatoriului ca spital de caritate. Kellogg se învoise să cumpere de la instituție terenul acela. În final, bordul a fost de acord să finanțeze proiectul. Dar doctorul nu s-a oprit aici. În 1890, s-a construit o altă aripă și noi facilități au fost puse la dispoziție. Pe la 1900 au fost adăugate noi terenuri și s-au cumpărat ferme ca sursă de vegetale, fructe, lapte și ouă. În perioada de vârf a activității, la începutul secolului al XX-lea, sanatoriul caza circa 700 de pacienți, pentru care slujeau aproape 1.000 de angajați.

Filozofia adventistă a sănătății și medicina secolului XIX

Pentru a înțelege importanța educativă și revoluționară a Sanatoriului din Battle Creek și a

filozofiei adventiste a sănătății, să aruncăm o privire spre medicina care era dominantă în prima jumătate a secolului al XIX-lea și care încă se practica în societatea americană. În secolul apariției adventismului, medicina încă se baza pe teorii tradiționale, vecine cu alchimia și astrologia: teoria umorilor (fluidelor)³ organismului și teoria signaturilor.⁴ Adesea, bolnavii ar fi avut mai mult noroc dacă n-ar fi fost tratați, întrucât leacurile erau mai rele decât boala. George Washington a murit în urma luării de sânge; Abraham Lincoln a suferit de intoxicație cronică și constipație în urma tratamentului cu mercur.

„Medicamentele” obișnuite în vremea aceea erau stimulente, halucinogene, purgative, cathartice și tot felul de otrăvuri, care de la distanță ar părea să fie remedii naturale.⁵ Toate se bazau pe metode empirice și erau aplicate fără rețetă, chiar și pentru neplăceri fizice mărunte. Pentru dizenterie și pentru dureri de măsele se dădea laudanum, pentru tuse și răceală se lua clorodină, pentru astm se dădea tinctură camforată de opiu; tutunul era recomandat pentru boli de plămâni, morfinomanii erau tratați cu heroină, sifiliticii erau tratați cu calomel (clorid de mercur); iar frunzele de coca, din care se obține acum cocaina, erau recomandate călduros ca tonic pentru mușchi și nervi și ca remediu pentru boli.

**PE LÂNGĂ
RUGĂCIUNEA
DINAINTEA
OPERĂȚIEI,
DOCTORUL ÎI VIZITA
ȘI ÎI TRATA CA ȘI CUM
FIECARE DIN EI AR FI
FOST SINGURA LUI
OCUPAȚIE.**

Prin contrast, în Sanatoriul Battle Creek, pacienții erau tratați diferențiat, după cele mai avansate cunoștințe medicale ale timpului. Învățau și experimentau un nou stil de viață. Multă și foarte variată hidroterapie (dușuri, plonjări în apă rece, înot, frecții, fomențații, multă apă de băut), program, socializare, o atmosferă cu totul aparte. Pe lângă acestea, se făcea mult exercițiu fizic, la care se adăugau centuri și scaune vibratoare, masaj, băi de lumină electrică, câmpuri electrice oscilante. Pe lângă acestea, se făceau și operații. Dr. Kellogg devenise un adevărat maestru al chirurgiei.

**SE POVEȘTEȘTE
CĂ ODATĂ ȘI-A
ÎNTRERUPT
LUCRAREA DE
CERCETARE
MEDICALĂ,
CĂLĂTORIND PESTE
640 KM PENTRU
A-L ADUCE PE UN
PACIENT ÎNAPOI LA
SANATORIU.**

Kellogg era un avocat al abstenenței de la ceai, cafea, ciocolată, alcool, tutun, zahăr rafinat, muștar, piper, oțet, scorțișoară, ghimbir și alte condimente sau mirodenii și recomanda o îmbrăcămintă potrivită și o dietă simplă, cu un mic aport de proteine și fără carne. Urmând sfaturile reformatorului sanitar Horace Fletcher (1919), supranumit „Marele Masticator”, Kellogg insista ca pacienții lui să „flecerezze” hrana (adică să mestece fiecare duminic de cel puțin 40 de ori!). Promovase chiar un cântec special, care se cânta înainte de masă, pentru a încuraja mestecarea.⁶

În ciuda regimului auster de la sanatoriu, instituția a atras pacienți din toate clasele sociale și a contribuit la imaginea adventistă în America. Printre oaspeții sanatoriului s-au nu-

mărat William H. Taft, al 27-lea președinte al SUA; Warren G. Harding, al 29-lea președinte SUA; Booker T. Washington, primul politician de culoare; Eleanor Roosevelt, primă doamnă a Americii; John D. Rockefeller, cel mai bogat om din ultimele generații; Henry Ford, faimosul rege al motoarelor; Roald Amundsen, primul explorator al Antarcticii; Luther Burbank, mare botanist; Amelia Earhart, prima femeie pilot transatlantic; Upton Sinclair, scriitor renumit și foarte influent; Gifford Pinchot, guvernator de Pennsylvania și șef al pădurilor americane; James C. Penney, Sebastian S. Kresge și A. Montgomery Ward, mari antreprenori comerciali, și mulți alții.

Dar mai mult decât orice s-ar mai putea spune despre sanatoriu, interesul doctorului Kellogg pentru binele pacienților și al angajaților era cu totul neobișnuit. Pe lângă rugăciunea dinaintea operației, doctorul îi vizita și îi trata ca și cum fiecare din ei ar fi fost singura lui ocupație. În Sabat îi vizita pe cei care erau în situație critică, făcând tot ce putea ca să le mențină credința și speranța.

Se povestește că odată și-a întrerupt lucrarea de cercetare medicală, călătorind peste 640 km pentru a-l aduce pe un pacient înapoi la sanatoriu. I-a plătit și biletul de călătorie, și tratamentul. Dacă vreun angajat se îmbolnăvea, sau avea vreo tragedie în familie, se întâmpla ca doctorul să plătească pe cineva care să se ocupe de familiile lor, și verifica starea lor până la rezolvarea situației. Nu este de mirare că o asemenea personalitate avea o mare influență socială în biserică și în afara ei.

Kellogg, ca om și ca familist

Dr. Kellogg s-a căsătorit cu Ella Eaton (1879), o baptistă de ziua a șaptea, absolventă universitară specializată în nutriție. Cei doi au avut o viață foarte armonioasă, în 41 de ani de căsătorie, până când Ella Kellogg a murit de cancer de colon, în 1920. Dar o ciudățenie unică a acestui cuplu „armonios” a fost lipsa totală a relațiilor intime. Se pare că nu au făcut dragoste niciodată. În luna de miere, petrecută în Anglia,

în loc să se ocupe de soția sa, doctorul și-a folosit timpul revizuiind o carte pe care o publicase în 1877 (*Plain Facts about Sexual Life*).

Kellogg credea că sexualitatea subminează forțele vitale, iar Ella avea idei de abținere asemănătoare, astfel încât cei doi s-au potrivit de minune. Copii naturali nu au avut, se înțelege, dar de-a lungul anilor au crescut și educat 42 de copii (inclusiv latino-americani și afro-americani), dintre care șapte au fost adoptați oficial. Aceasta a fost principala ocupație a Ellei Kellogg. Unii din acești copii au ajuns oameni onorabili și educați, dar alții au făcut de râs numele Kellogg.

Principalul ajutor al dr. Kellogg a fost fratele său mai tânăr (Will Keith Kellogg), care a slujit ca un sclav timp de 25 de ani, ocupându-se de toate aspectele administrative din afara domeniului medical. Pe lângă aceasta, Will trebuia să fie și secretarul personal al doctorului și să se ocupe de multe alte datorii, muncind cu mult peste măsură. În 1906, Will Keith și-a pus pe picioare propria lui afacere cu fulgi de cereale și alimente sănătoase, care a devenit curând o companie de mare succes.

Doctorul Kellogg avea o teribilă putere de muncă și aceasta le crea uneori și altora necazuri. Dacă el era în stare să muncească până la 40 de ore fără pauză, își imagina că și fratele său poate duce mai mult. Doctorul a recunoscut în unele scrisori adresate lui Ellen White că el nu practică ceea ce predică în legătură cu echilibrul dintre muncă și odihnă. Aviditatea sa pentru munca la sanatoriu și pentru multe alte sarcini colaterale era nemăsurată.

Doctorul era totuși conștient de slăbiciunile lui personale. În corespondența sa cu Ellen White, el recunoștea că are tendința de a fi orgolios, arogant, pripit, suspicios, încăpățânat, iritabil, hipersensibil, nervos, egoist, îngust, certăreț și sceptic. Stilul său de muncă nu putea decât să sporească aceste minusuri naturale. După zece ani de practică medicală a început să simtă unele urmări fizice, iar mai târziu au apărut simptome nervoase, amețeli, tremur, întunecarea vederii, oboseală mentală gravă etc. Dar necazurile acestea se rezolvau de obicei cu odihnă potrivită. La vârsta de 91 de ani, doctorul încă era în stare să dicteze până la 16 ore fără oprire (continuare în următoarele numere ale revistei). ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Sursa principală a informațiilor biografice este articolul lui J. L. Hayward din 29 ian. 2020, Encyclopedia of Seventh-day Adventists: <https://encyclopedia.adventist.org> Vezi și En.Wikipedia, „John Harvey Kellogg”.

² Din nefericire, greșeli s-au făcut nu doar de partea lui Kellogg. Ca principal promotor al vegetarianismului și al reformei sănătății în general, Kellogg era mai de mult dezamăgit de faptul că pastorii adventiști nu erau în prima linie pentru a apăra noul stil de viață. Ellen White le-a adresat mărturii ambelor tabere, cu oarecare succes.

³ Sângele, flegma, fierea neagră și fierea galbenă sunt cele patru umori despre care se credea că determină toate problemele de sănătate. Luarea de sânge era considerată foarte benefică în multe cazuri.

⁴ Ideea că planta care a fost desemnată ca remediu pentru problemele unui anumit organ ar avea forma (ca frunză sau fruct) a aceluși organ.

⁵ Alcool, opiu, canabis, morfină, codeină, heroină, mescal, peyote, tutun, ceai, cafea, oxid de azot, stricnină, emetină, salicină, extract de ciumăfaie, extract de lăsnicior, frunze de senna, extract de brândușă (colchicină), bicromat de potasiu, kermes mineral, extract de hamei, pulbere de nux vomica, fructe de ienibahar, semințe de chimen, semințe de cardamom, rășină de styrax benzoin, carbonat de potasiu, pulbere de rădăcină de psychotria etc.) După Louise Crane, „Drugs in Victorian Britain” <https://wellcomecollection.org/articles/W87wthIAACQizfap> și Center for the History of Medicine at Countway Library, Harvard: <https://collections.countway.harvard.edu/onview/exhibits/show/apothecary-jars/nineteenth-century-drugs> ; The Pharmaceutical Century, 1800s to 1900, ACS Publications: <https://farmamol.web.uah.es/The%20Pharmaceutical%20Century/Ch1.html>

⁶ Unele concepții și practici medicale ale lui Kellogg sunt însă depășite astăzi: teoria autointoxicării (prin hrana nedigerată la timp), pe care o împrumutase Kellogg de la un chimist rus de la Institutul Pasteur din Franța; insistența de a avea scaun după fiecare masă; excesul de clisme; ideea că viața sexuală ar fi dăunătoare.

CĂLĂTORIE BINECUVÂNTATĂ ÎN 2023!

Am încheiat anul 2022 cu un popas sfânt de Sabat. Adevărate momente de responsabilizare pentru noi, cei care așteptăm lucrurile făgăduite de Biblie. În Antichitate, când călătorii zăreau de la distanță cetatea de destinație, aveau obiceiul să o salute. La fel făceau și marinarii când se reîntorceau din călătorie, la vederea uscatului. Era un gest cultural, un gest pe care îl putem practica și noi: dacă patriarhii din vechime „doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească”, și „au urât de bine de departe” (Evrei 11:16,13), astăzi, în bisericile noastre și la începutul noului an, suntem foarte aproape de întâlnirea cu Domnul Isus și putem saluta la orizontul credinței noastre a doua Sa venire pe nori.

Dați-mi voie ca, înainte de a cere binecuvântarea lui Dumnezeu peste noi, să vă inspir așteptarea cu un tablou dăruit poporului adventist acum două secole, la începutul istoriei noastre. Este o imagine primită de profetul Ellen White într-un vis impresionant.

O grupă mare de oameni, pregătită de un drum lung, a pornit să urce cu căruțele pe munte. Pentru că drumul se tot îngusta, călătorii au fost nevoiți să deshame caii și să continue călare, doar cu o parte din bagaje. Dar cărarea șerpuia permanent pe lângă o prăpastie adâncă, iar oamenii, temându-se teribil să nu-și piardă echilibrul, până la urmă au desfăcut bagajele, lăsându-le pe toate să cadă în abisul de sub ei. După un timp, au decis că e mai sigur să meargă în șir, la distanță unul de altul și se țineau de funiile lăsate de sus în jos. La o consfătuire, puținii rămași au gândit că e mai bine să meargă înainte fără încălțăminte. Cei care au pășit înainte au renunțat după aceea și la ciorapi, iar în final, urcau cu picioarele goale. Doar cei obișnuiți cu greutatea au ajuns mai sus, pe lângă zidul neted, alb, pe alocuri însângerat de cei care trecuseră înaintea lor.

Experiența aceasta semnifică încercările tot mai mari din viitor pe care noi, ca popor al lui Dumnezeu, suntem chemați să le depășim. Poate că în 2023 vor fi pasaje atât de dificile încât va fi nevoie să fim ținuți de sus, așa cum oamenii din vis se balansau ancorați în frânghii pe cărarea cea

îngustă. Dar, ca prin minune, grosimea funiilor creștea pe măsură ce rămășița avansa. Vă îndemn să citiți finalul acestei călătorii sfinte în volumul al II-lea din *Mărturii pentru comunitate*, la pagina 474. Trăim în vremuri periculoase, însă vom primi răsplătirile cerești dacă nu vom cădea de oboseală.

În încheiere, mijlociți împreună cu mine pentru a cere harul lui Dumnezeu asupra familiilor și copiilor noștri. Mă rog ca Tatăl nostru ceresc să îi binecuvânteze pe toți cei care în anul 2022 au slujit cauza bisericii cu sacrificiu, dăruire și investiție de timp. Domnul Isus să îi însuflețească pe toți așteptătorii Săi din întreg cuprinsul lumii și să le facă parte de lumina Martorului credincios și a Celor Trei Îngeri din Apocalipsa. Iar Duhul cel Sfânt să îi îmbrace cu putere pe toți slujbașii și angajații bisericii. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14). ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe

**ÎNCREDERE
DEPLINĂ
AUREL
NEAȚU**

**POATE CĂ ÎN 2023
VOR FI PASAJE
ATÂT DE DIFICILE
ÎNCÂT VA FI NEVOIE
SĂ FIM ȚINUȚI DE
SUS, AȘA CUM
OAMENII DIN VIS SE
BALANSAU ANCORAȚI
ÎN FRÂNĞHII PE
CĂRAREA CEA
ÎNGUSTĂ.**

GHICI CINE?

Găsiți personajul care corespunde fiecărei povestiri biblice. Fiecare literă este folosită o singură dată.

Ideea povestirii biblice

- ___ 1. A construit o barcă imensă.
- ___ 2. El este ciobănașul care a folosit o praștie pentru a opri un uriaș.
- ___ 3. Au fost aruncați într-un cuptor.
- ___ 4. A primit Cele Zece Porunci de la Dumnezeu.
- ___ 5. Este mama lui Isus.
- ___ 6. El și Esau sunt frați gemeni.
- ___ 7. Ea a vorbit cu un șarpe.
- ___ 8. El este împăratul cunoscut pentru înțelepciunea lui.
- ___ 9. El a fost înghițit de un pește mare.
- ___ 10. A mers pe apă.

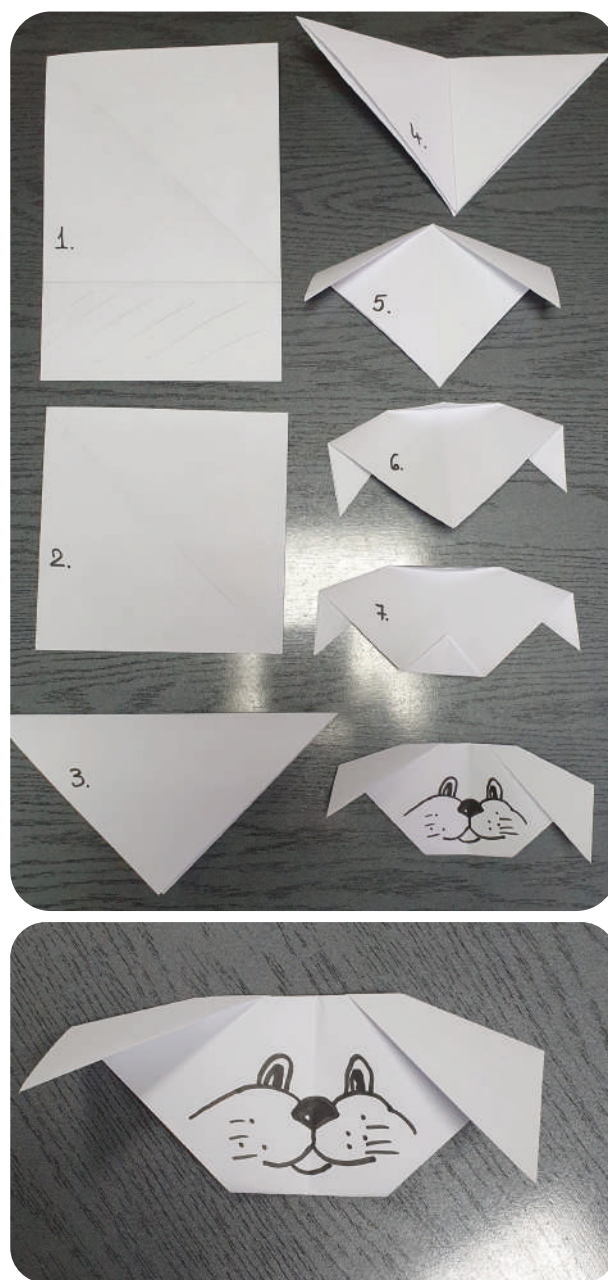
Personajul biblic

- A. Maria
- B. Iacov
- C. Noe
- D. Iona
- E. Isus
- F. Trei băieți evrei
- G. David
- H. Moise
- I. Eva
- J. Solomon

**CITEȘC
ȘI DESCOPĂR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

1, C, 2, G, 3, F, 4, H, 5, A, 6, B, 7, I, 8, J, 9, D, 10, E
:sundns

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ DE
ASISTENȚĂ ȘI MISIUNE SOCIALĂ

Generozitate și Speranță

„Ferice de cel ce îngrijește de cel în nevoie...”

(Psalmii 41:1)

31 MARTIE – 2 APRILIE 2023

INVITAȚI:

AUREL NEAȚU - Președinte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

DANIEL BRÎNZAN - Director Departament Lucrarea Personală, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

ROBERT GEORGESCU - Director, ADRA România

Cei interesați de eveniment sunt invitați să se înscrie la adresa: uadventus.ro/conventieNAMS2023

Pentru informații suplimentare | Tel. 0753 142 622 | Email: secretariat@uadventus.ro

ONLINE

universitateaadventus

institutadventist

Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
UNIUNEA DE CONFERINȚE

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

ADRA

AS
ASproAS

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Vino la ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS

5 – 7 MAI 2023

Pentru participare la eveniment
înscrie-te la adresa

uadventus.ro/zileleua2023

Pentru informații suplimentare:

0753 142 622

secretariat@uadventus.ro

59007